Akbaba

— Efendi, yazıktır bu topraklara...
Ekme şu kötü tohumu!..

ESKi TOHUM
1950-1960

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE

GENE

5

MİLYON

TÜRKİYE İŞ BANKASI

Faal - 7691 - 282

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 5 — Sayı : 121
21 Kasım 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasas[illegible] taahüt etmiştir.

Aman, aman, aman!

SAYIN İnönü, bütün Bakanlıklara dört maddelik bir genelge yollamış:

·Aman, diyor, açılan yerlere yeni memurlar tâyin etmeyin... Aman, diyor, memurlara yer değiştirip yolluk vermeyin... Aman, diyor, dairelerde aydınlatma ve ısıtmadan başka şeye para harcamayın!

Bu, Başbakanımızın birinci amanı...

Sayın İnönü tekrar:

Aman, diyor, taşıt giderlerini alabildiğine kısın.. Kesin ihtiyaç olmadıkça otomobil, kamyonet, kaptıkaçtı, uçak kullanmayın!

Sayın İnönü bir daha aman diyor:

Aman, onarımları, büyük zarar vermiyecekse gelecek yıla bırakın!

Ve nihayet sayın İnönü bir dördüncü aman daha çekiyor:

Aman, onaylanmış satın almaların dışında yeni bir şey almayın!

Muhterem paşamız nerdeyse:

«Aman kaloriferleri, sobaları söndürün.. Birbirinize sokularak ısının.. Yüreklerinizin sıcaklığı sizlere yeter!» diyecek...

«Aman yaya yürüyün... Yürümek sağlığınızı artırır, kan akımını düzenler, ömrünüzü uzatır!» diye sağlık öğütleri verecek...

«Aman, kış akşamlarında ortalık kararmaya başlar başlamaz hemen elektrikleri yakmayın.. Tatlı bir loşluk içinde çalışmak daha keyifli olur.. Zekânızın ışığı sizlere yeter de artar bile!» diye övgüler okuyacak...

Aman, aman, aman... Eski musikimizin ve divan edebiyatımızın ne kadar «Aman»ı varsa, şimdi paşa dili olmuş, Başbakanımızın kaleminde... Genelge değil, gazel!

Bütün bunlar, her Türk evinde, her gün babaların eşlerine, çocuklarına söyledikleri sözler.. Demek, 1963 yılının onbirinci ayında kemerleri sıkmak sırası milletten devlete gelmiş!

Gelmiş ama, eski Sağlık Bakanı Yusuf Azizoğlu yüzbinlerce lirayı, şuna, buna, bol keseden dağıttıktan sonra... Gelmiş ama, Avrupa yolculukları hovardaca sürüp gittikten sonra... Gelmiş ama, ziyafetler, viskiler ve havyarlarla onbir ayı besledikten sonra... Gelmiş ama, resmî otomobil saltanatı yine eski cafcafı ile hızlandıktan sonra... Gelmiş ama, yine devlet satın almalarında milyonların farkı lokomotif tekerlekleri altında ezildikten sonra... Gelmiş ama, tarım vergisi, gözlerini toprak doyurasıcaların tutumu ile yüz milyondan on milyona düştükten sonra... Ve nihayet, bütün bu sonralardan sonra, devlet babada kesenin dibi göründükten sonra!

On bir aylık uykudan gözlerini yeni açan sayın İnönümüzün huzurunda şapkalarımızı, kasketlerimizi, berelerimizi, takkelerimizi çıkarıp eğilelim: Günaydın Paşam!

Öte yanda, milletimizin kaderini iki avucunda tutan Büyük Millet Meclisi ile Senatonun durumuna bakınız: Kendisinden iş uman çaresiz insanların gözleri önünde, biri on dört turda, öbürü otuz beş turda başkan seçiyor...

Çember sakallı, haydut yapılı bir yobaz, mikrofon başında: «Esselâmü aleyküm yâ ümmet-i Muhammet» diye seçim propagandası yapa dursun...

Kayseri'de, Atatürk'ün devrimleri emanet ettiği toy bir öğrenci topluluğu «İslâm ümmetindeniz» yazılı dövizler taşıya dursun...

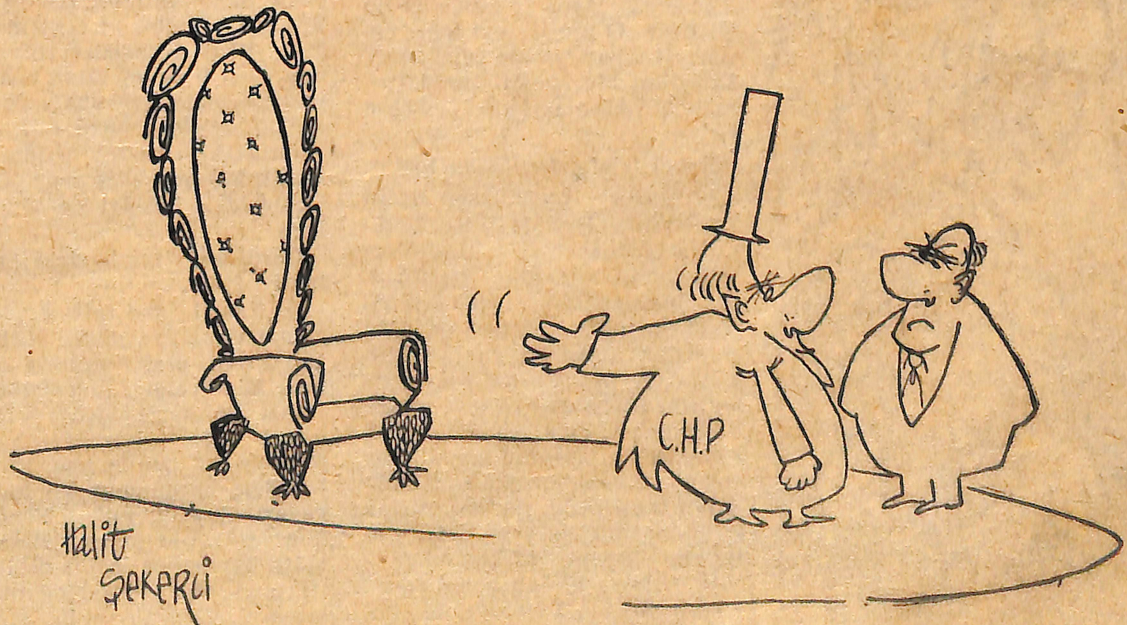
Lise Müdürü: «Ben hazırlattım o dövizleri» diye şecaat arzede dursun...

Sayın İnönü, seksen yaşın tonton iyimserliği içindedir hâlâ: «Plân yürüyor.. Demokrasi yürüyor.. Koalisyon yürüyor!»

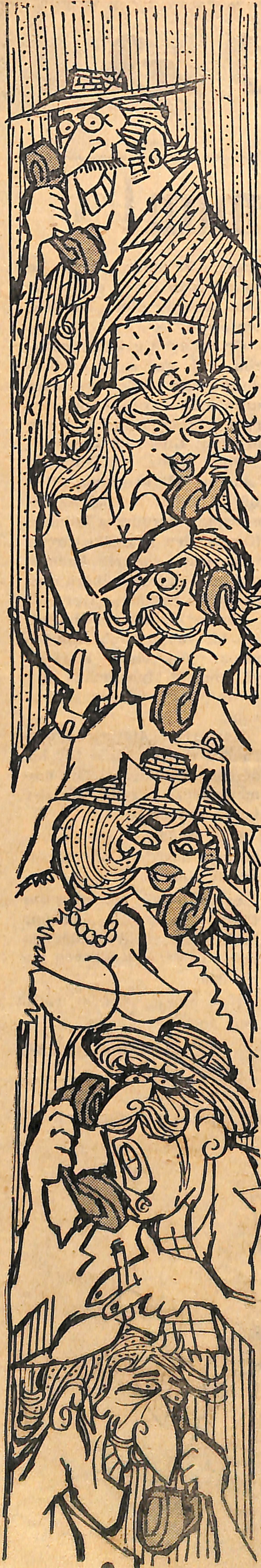
Evet paşam, yürüyor, yürüyor, ama kıçın kıçın!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«C.H.P. kendisine iade edilecek malların bir kısmını kabul edecek.» — Gazeteler —

— Şu kırk yıllık koltuktan başka bir şey istemem!...

Beyoğlu Postanesinde

Adnan VELİ

* * *

Beyoğlu Postahanesinde, alt kattaki holün bir duvarına yarım daire biçiminde dizilmiş umumi telefonların âhizeleri, her gün, pis, temiz, ince, yumuşak, hoyrat, nasırlı, manikürlü, balık kokulu, küt tırnaklı, kremli, buruşuk, çilli, kıllı, mis kokulu binlerce el tarafından okşanır, bir şehirde yaşıyan insanların çilelerini, üzüntülerini, heyecanlarını, meraklarını, korkularını, pazarlıklarını, tasalarını, kavgalarını, mutluluklarını, yalvarmalarını, büyük holün uğultuları arasından süzerek, tellerin öbür ucundaki kulaklara ulaştırır. Günün rastgele bir saatinde, o telefonların şöyle bir yanına sokulanlar, çeşit çeşit konuşmalara şahit olurlar.

Birinci telefondaki genç kız:

— Alô!.. Kimsiniz?.. Ha, evet.. Çok rica ederim bir dakika için çarmak telefonda Madmazel Tassula.. Evet.. Şimdi oradadir?.. E, oyle isem veriniz rica ederim.. Evet... Alô!.. Alô!.. Sensin Tasula?.. Kalimera şekerim.. Nasilsin?.. Sat kaçta çikiyorsun?.. Oooo, niçin bu akşam o kadar geç?.. Patron mu?.. Kaçta çikiyor patron?.. Evet.. Evet, anladim.. Niçin yedide?.. O zaman sen daha önce çikmazsin?.. Yok canim.. Sizin patron da başladi geç satlere kadar ofiste kalmak.. Yok.. Kimse yoktur.. Duymazlar.. E, tabi.. Anladim.. Ne soyledi?.. Allâşkina?.. Bak, eğer sen yedide çikarsin, o zaman beni seni bugün göremiyeceğim.. Ama sen sabahtan Manol'ü görürsün?.. Evet.. Yok, yarin sabah için soylerim.. Görmezsin?.. Ha, sat ikide gelecek sana?.. Peki, o zaman sen soylersin ki ben cumartesi akşam kadar Kınalı'dan inmeceyim. Yanniz pazar sabah Sent Antuvan kiliseye geleceyim. Olur.. Ama sen soylersin ki, iç bilmiyormuş gibi.. Yaniya benim taraftan haber verildi anliyamasin.. Katalava?.. Evet.. Vire kaç defa soyledim sana.. Evet.. Çok sevmişim.. Fotya ehi to kardiamu.. Ne!. Evet.. Ne şekerim!.. Ayde, güzel yap bu iş.. Evet.. O zaman sen bana cumartesi sabah telefon yap.. Olur.. Annadim.. Mersi.. Mil mersi Tassulamu.. Allasmarladik.. Mersi şerimu..

İkinci telefondaki yaşlı kadın:

— Mürvet hanım, sen misin kardeşim?.. Ben Hafize.. Evet.. Allaha emanet ol kardeşim.. Hamdolsun.. Evet.. Sabahtanberi buralardayım. Şeye geldim. Hani Beyoğlu cattesinde Çiftgergedan mağazası var ya.. Bizimki tayyörüne düğme ısmarladıydı. Haaa, evet.. Onun yanındakinde var diye tenbihlediydi. Bulamadım.. On gün sonra gelecekmiş o renkler.. Evet.. Kendisine bir sorayım, dedim.. Bizimkinin ne mızmız şey olduğunu bilirsin. Başka türlüsünü istemez o.. İlle cancanlı olmalıymış.. Kardeşim, sen Behireyle bir koşu haber yollayıversen de, bizim yezide sorsa.. Cancansız olsa, olmaz mıymış?.. Bıktım bu rezillerden ben vallahi.. Kız büyüteceğine bostan patlıcanı büyütsen, daha istifadesini görürsün. Hadi sorduruver kardeşim, sana bir zahmet.. Gelecek perşenbeye Manulya salonunda koktey varmış da, oraya hevesleniyor bizim kumsal barbunyası..

Üçüncü telefondaki genç adam:

— Alô!.. 42 44 03 mü?.. Kimsiniz?.. Haaa sen misin Madama?.. Ben Osman.. Aydın'lı Osman be!.. Ha, evet.. Benim ben.. Nasılsın madamacığım?.. Eeeee, gelemedim tabii.. Bir hafta hasta yattımdı. Sonra da memlekete gittim biraz.. Evet.. Ona ne şüphe?.. Tabiî canım.. Sen şimdi o lâfı bırak.. Benim başka bir ricam var senden.. Dur, patlama, söylüyorum işte.. Tabii severim seni.. Ulan sen ne namussuz karısın be!.. Elbette.. Bana bak böyle konuşma.. Şimdiye kadar paradan yana sana bir zahmet verdim mi?.. E öyleyse niye söylüyorsun o lâfı?.. Ben bir lâfın mânâsını şıp diye anlarım.. Peki peki, öyle olsun.. Bana bak.. Şimdi benim asıl derdim başka.. Bu akşam memleketten çok hatırlı bir misafirim geliyor.. Yok yok kavgacı değil.. Kuzu gibi bir arkadaş.. Canım o bakımdan merak etme sen... Helbet.. Ona biraz hatır yapalım bu akşam... Çok iyi bir arkadaştır.. Ama öyle bir şey olsun ki, memlekete gidince kahvede bile anlatsın bunu.. Yemekten sonra tabii.. Ama biz bir iki şey içeriz orada.. Yooo, o kadar uzun boylu değil.. Ufak tefek.. Fıstık, leblebi falan.. Evet.. Tamam... Şey için kimi düşünüyorsun?.. Hangisiydi o?.. Haaa, kumral.. Öteki nereye gitti?.. Hani canım yeşil gözlüsü.. Hah, filim artisti.. Canım biz de radyoya ilân verecek değiliz ya.. Eşşoğlu eşşeğim ki söylemem.. Yok.. Bizde öyle işler yok arkadaş.. Sen israr et biraz ona. Niye gece çıkamıyormuş?.. Peki, o senin dediğin ermeni mi?.. Yok yani, zarar etmez.. Canım sen benim huyumu biliyorsun.. Olur.. Dokuzda.. Bekçiyi de idare et haaa!..

Dördüncü telefondaki hantal herif:

— Nazmi sen misin?.. Niye gamyon yanaşmamış?.. Hızlı bağır oğlum, sesini ihtilâla saklama.. Kim geldi Belediye'den?.. Haaa, o mu?.. Köse Cemil haaa?... Ne isteyormuş?.. Sen dimedin mi benim için?.. Yeni Belediye başganının samimi argadaşı dimedin mi?.. Nasıl ganunmuş?.. Ganunları Belediyeciden öğrenecek değiliz biz.. Hastir ulan.. Sana değel oğlum, ne gızıyon?.. Ağız alışkanlığı o.. Helbette.. Vireydin eline bi gaç guruş.. Ulan bunun cesareti mi olurmuş be?.. Sonra ne didi?.. Soğan gamyonu nirde şincik?.. Ben Belediyeye telifon çekerim.. Olur.. Meraklanma.. Sen de Recebe telifon et. Foturayı sıkı yazsın.. Hiç bi şey lâzım gelmez.. Her bi şey ganunlara uygundur.. Biz dümenimizi ganunsuz çevirmeyiz.. Helbette demokrasiyinen zengin olcem.. Demokrasi dididiğin, rasgele adamın harcı değel ki.. Demokrasiyi de eyicene ezberlemek lâzım.. Tekmil girinti çıkıntılarını, çukurlarını eyicene bilmek lâzım.. Sus ulan köpek!.. Bunca adam demokrasiyinen zengin olmuş da, biz mi olamıyecez?.. Evet.. Tamam.. Bu iş anca foturada biter.. Fotura sıkı olduktan kelli kim garışır herkeşin gazancına?.. Hadi didiğim gibi yap.. Üst yanını bana bırak..

Beşinci telefondaki yaşlı adam:

— Beyim, ben emlâk komisyoncusu Berç.. Şadan bey sizsinizdir?.. Alô?.. Sesim işidilmoor?.. Bağıroorum.. He, Berç benim.. Tamam.. Beyim ben cephesi geniş olan o parsel için konuşmuşumdur. Gözlüklü bey oraya imâr durumu verilmoor demişti.. Evet.. Vermoorlar imiş.. Bakalım.. Çaresi vardır helbettekim.. Olmıyan iş olur?.. Pek eyi, konuşayım bir sefer de.. Evet, konuşurum da sizin fedakârlığınızı bilmek için açmışımdır telefonu.. He!.. Tamam... O zaman kolay olur.. Helbettekim yapar canım.. Olur.. Ben size cumartesi cevap veririm. Olur beyim.. Olur.. Dünyada olmıyacak iş vardır?.. Başüstüne.. Güle güle beyim..

Altıncı telefondaki delikanlı:

— Alô!.. Selmin!.. Merhaba.. Ben kimim bil bakalım.. Tamam.. Vallahi şeytan gibi kızsın.. Mersi darling, sen ne yapıyorsun?.. Şeyden.. Beyoğlu postahanesinden... Evet.. Yurtta kaldım dün gece de.. Yooo, Kadıköy'e geçmedim.. Perizat ne yapıyor?.. Ne zaman.. Gitti haaa?. Ne kadar kalacakmış orada?.. E, bir hafta çabuk geçer.. Sen ne yapıyorsun şimdi?.. Hanımlığın tuttu galiba.. Ne zaman çıkarsın?.. Neden?.. Yahu artık koskoca kız oldun, annenin izini ile mi çıkacaksın?.. Numara yapma işte.. İstesen çıkarsın.. Vallahi gözümde tütüyorsun.. Gözüm kör olsun öyle.. Yooo, cumartesi medeni hukuktan imtihan var.. İşte.. Biraz bir şeyler yapacağız herhalde.. Bana bak.. Bugün seni muhakkak görmeliyim.. Yap bir numara annene canım.. Niye olmuyormuş?.. Sadık İzmir'e gitti.. Onun odası boş.. Bir saat için canım.. Ama çok memnun kalacaksın.. Namussuzum çıldırtacağım seni.. Bak söz veriyorum.. Evlenmeden önce öyle ahlâksızlık yapacak insan mıyım ben?.. Yok yok.. Hududu aşmak yok.. Vallahi diyorum yahu.. Hadi şimdi nazlanma.. Hah işte biraz yola gel..

Mersi canım.. Olur.. Söz verdim ya!.. Peki.. Saat kaçta?.. Yok yok, geç kalmayız.. Bir saatin içinde hepsi.. Peki.. Yani çeyrek kala demek istiyorsun.. Olur.. Çok mersi.. Geç kalma.. Öpücükler hayatım...

Yedinci telefondaki hıyar:

— Alô.. Cevat abi sen misin?.. Ben Haydar.. Arabacı Haydar.. Sağ olasın abicim.. Evet, öyle oldu, ne yapalım?.. Abi, bu imtihan işini nereden çıkardılar Allasen?.. Benim her daim alnım açıktı.. Yahu be abi, şimdiye kadar yapılan hiçbir seçimde adayları imtihan etmek yoktu da, yeni mi çıktı?.. Evet, girdim ben de.. Bildim.. Hepsini bildim anam avradım olsun.. Yalnız yazma imtihanında «Çanakkale»yi yazamamışım.. Yok yani, onu da yazmışım da en baştaki ç yi ufak harfla yazmışım. Macüskülü aklıma gelmedi cenabetin.. Sonra kahvede söylediler arkadaşlar. ç yi bir parça büyük yapaydın, bu iş hallolmuştu dediler.. Bir ç harfi için insanın ekmeği ile bu kadar oynanmaz Cevat Abi... Belediye Meclisine girseydim, üst tarafı kolaydı. Ben memlekete hizmet etmenin en azamisini edecektim.. Yaniya bir ç harfi yüzünden bir insanın memleket sevgisini bu kadar baltalamak hangi insaniyete sığar abicim?.. Elini vicdanına koy da, sen söyle.. Eeee, ne olmuş.. Bizden önceki Şehir Meclisinin adamları hepsi mi yani dârülfünun mektebinden çıkmıştı?.. Olsun.. O kadarını becerirdim helbet.. Ben zaten oraya girseydim, kimsenin etlisine sütlüsüne karışacak değildim ki.. Herkes kendi avantasını düşünsün, öyle değil mi abicim?.. Ben de bir kaç kuruş dünyalık yapmıya haves etmiştim.. Yooo, öyle kolay kolay ümidim kırılmaz.. Namussuzum bütün elifbayı ezberliyeceğim, okuma kitabını da ezberliyeceğim.. Tabiî tabiî.. Mebbus seçimi için.. Okumadan yazmadan yana bir sıkıntım kalmazsa, o vakit asıl ağabeyliği sen bana yapacaksın, beni seçtireceksin değil mi?.. Sağol abicim.. Mebus seçildikten sonra eğer ki ben de seni fazlasıyla memnun etmezsem, bana da araba vüzerâsı Çakal Haydar demesinler.. Başüstüne abicim..

Sekizinci telefondaki işbilir:

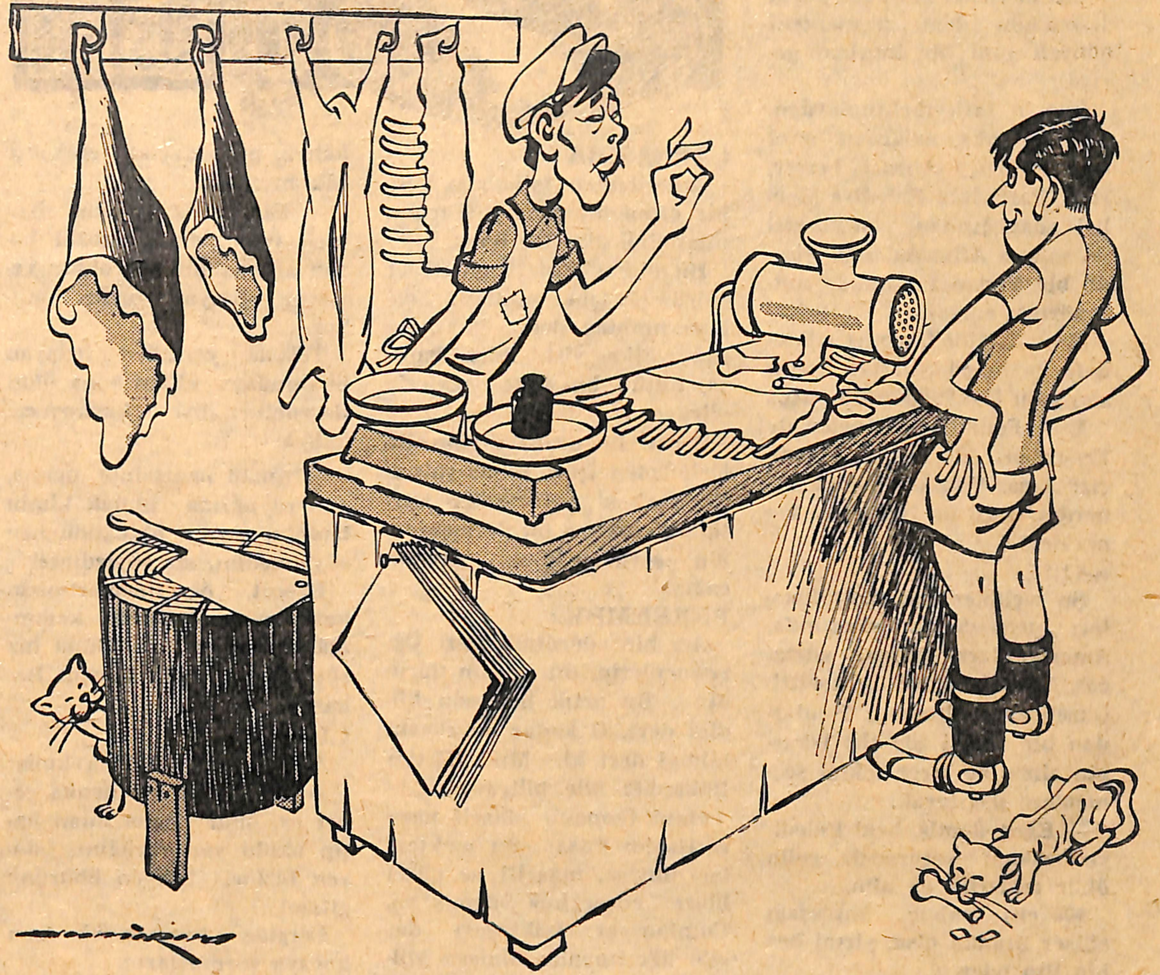
— Alô!.. Belediye Hususi Kalem mi?. Fikri Abi sen misin?.. Reis beyi bir dakka bağlıyabilir misin?.. Kim var dedin yanında?.. Ha, zarar etmez.. Ben o ihale işi için konuşacaktım.. Yooo, öyle değil.. Kendisiyle seçimden önce konuşmuştuk da, söz verdiydi İl Merkezinde.. Bir hatırlatayım dedim.. Evet.. Ne yapacaksın abicim.. Hepimiz şu memlekete iki kuruşluk bir hizmetimiz dokunsun diye çırpınıp duruyoruz.. Değil mi abicim?.. Peki Fikri Abicim, ben onbeş dakka sonra gene ararım.. Sağ olasın.. Eyvallah..

Ankara Radyosundan İnönü'nün sesi:

— İki yıllık Koalisyon çalışmaları ile, memleketteki demokratik idarenin ne kadar hızlı bir gelişme göstermiş olduğunu, vatandaşlarıma iftiharla söyliyebilirim.. (Sayın İnönü'nün bundan sonraki cümleleri, diğer nutuklarında en az yirmişer defa geçtiği için, buraya aktarılmasına lüzum görülmemiştir.)

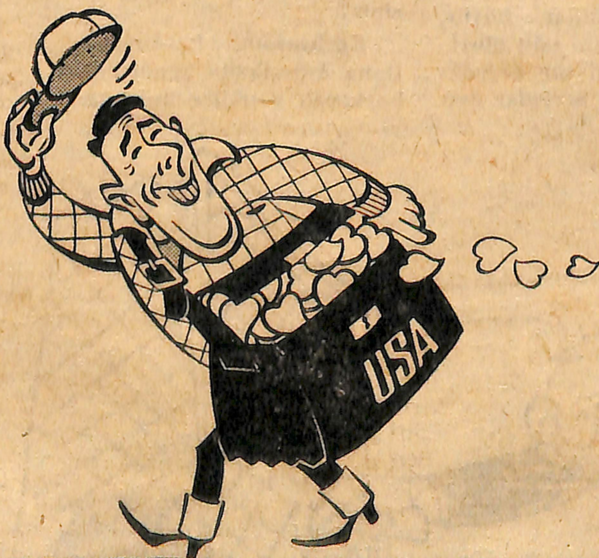
Adnan Veli

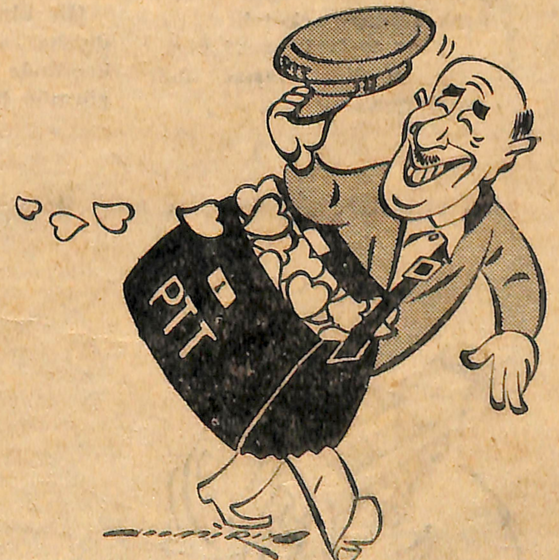
At eti serbest satılacak. (Gazeteler)

— Abiy sana bir kilo at pirzolası vereyim... Yarınki maçta karşına çıkanı bir çiftede yere serersin!.

Amerikalı kızlar Türk erkeklerile mektuplaşmak istiyorlar. (Gazeteler)

7 gün

PAZARTESİ :

C.H.P. Genel Başkanı sayın İnönü'nün adam seçmekteki şöhreti yeni bir imtihan geçirdi:

İşte, o tatlı mektuplardan, o yanak okşamalardan, o el öpmelerden sonra, Lefter, Halk Partisinin Belediye Meclisi adaylığından istifa etti ve soluğu Atina'da aldı. Şimdi, bir Yunan takımında antrenörlük ediyor.

Demek Millî formayı ellinci defa gayip çıkardıktan sonra son golü C.H.P. kalesine attı...

Eski Fenerli, bu sefer de Fenerden bir pas aldı sanırız: Ama, Kadıköyündeki Fenerden değil de Haliç'teki Fener'den!

SALI :

Şu seçimler, bazı politikacıları propaganda sanatında, Amerikalılara parmak ısırtacak bir dereceye yükseltti. Gazetelerde okudum: Bunlardan bir tanesi 500 çift iskarpin almış ve birer tekini seçmenlere dağıtarak:

— Eğer, demiş, beni Belediye başkanı seçerseniz, gelin öbür teklerini de alın...

500 çift pabuç.. En aşağı ellişer liradan olsa, yirmi beş bin lira eder.

Demek Belediye başkanlığı, yirmi beş bin lira dağıtılacak kadar kârlı bir iş ha?..

Artık uzak bir kasabada böyle olursa, siz Ankara, İzmir, İstanbul gibi yerlerin değerini düşünün... Eğer bu illerin başkan adayları da seçmenlere pabuç dağıtmaya kalksalar, memlekette kundura buhranı başlar!

Eski bayramlarda, Siirtli, Vanlı gümrük hamalları, hep bir ağızdan:

Bir ayağında mesti var!

Diye davul zurna çalarak yürüyüş yaparlardı. Şimdi seçmen vatandaşlar bu türkü ile sandık başlarına yürüyecekler demek, hem de tek ayak üstünde sekerek:

Bir ayağında mesti var!

Ne diyelim, darısı öbür ayaklarına...

ÇARŞAMBA :

Amerikadan İstanbula yeni bir otomobil gelmiş: Yarının otomobili diyorlar buna...

Bu otomobilin özelliği şu: Yürümek için mutlaka benzine muhtaç değil. Rakı, şarap, votka, viski, bira, ispirto, bütün bu çeşit şeylerle yürüyor...

Aman bu arabayı gümrüklerimizden içeri sokmayalım: Biz serhoş şoförlerden kurtulalım derken bir de makinenin serhoşuyla mı uğraşacağız?

PERŞEMBE :

Acı bir derdimiz var: Öğretmenlerimizin geçim durumu... Bu artık herkesin bildiği dert. O kadar herkesin bildiği dert ki, Millî Eğitim Bakanlığı bile biliyor!

Hani Osmanlı maarif nazırı Haşim Paşa: «Şu mektepler olmasa, maarifi ne güzel idare edeceğim» demiş ya, Cumhuriyet Bakanları da: «Şu öğretmenler olmasa Millî Eğitimi ne güzel idare edeceğiz» diyebilirler.

Dünkü gazetelerde okuduk, sayın İbrahim Öktem:

— Öğretmenlerimizin kalkınması, iktisadî kalkınmamıza bağlıdır, demiş.

Size bir fıkra anlatayım:

Padişahın pek sevdiği, duru beyaz bir atı varmış. Binmeye bile kıyamazmış ona... Bir gün, at hastalanır gibi olmuş. Son derece üzülen hükümdar:

— Kim ki bana bu at öldü derse, kellesini vurdururum, demiş...

Ölüm padişah gazabı dinler mi?.. Beyaz at bir gece sabaha karşı son nefesini vermiş...

Hiç kimse bu felâketi padişaha söylemek cesaretini kendinde bulamıyor. Ama gün görmüş bir adam olan baş kâhya, huzura çıkıp etek öptükten sonra:

— Efendimiz, demiş, sizin ipek yeleli, ceylân gözlü beyaz atınıza bir hâl oldu: Yemiyor, içmiyor, nefes almıyor...

Telâşla yerinden fırlayan hükümdar: «Ulan şuna öldü desene!» diye haykırınca, kâhya:

— Aman padişahım, demiş, o sözü ağzına almak kimin haddine... Atın öldüğünü ben söylemedim, siz söylediniz!

Eveeet, öğretmenlerimizin kalkınması iktisadî kalkınmamıza kaldı ha?.. Bunu biz söylemedik, Millî Eğitim Bakanı söylüyor!

CUMA :

Adayın biri nutuk çekmiş:

— Kasabanın bir ucuna genel ev, öbür ucuna imam-hatip okulu yaptıracağım. İsteyen birine, isteyen öbürüne gitsin!

Çergide barınan bir karı kocaya sormuşlar:

— Nasıl geçiniyorsunuz?

Diye ...

Herif:

— Ben, demiş, zurna çalarım. Karım ölü yıkar... Eh, bu dünya gülmek, ağlamak dünyası.. Düğün olur, beni çağırırlar, ölüm olur, onu... Geçinip gideriz!

Politika geçim vasıtası olursa neticesi de bu olur elbet.

CUMARTESİ :

Sağlığında, ismi dillerde, sevgisi gönüllerde yer etmiş bir şairimiz, bir romancımız, bir bilim adamımız, bir sanat adamımız öldü mü, sahiden samimî, sıcak göz yaşları dökeriz. Konuşmalar ölçüyü aşar, yarım ilâhlar büyür, büyür, büyür, tam ilâh olur!

Sonra... Haydi bir dernek: «Ahmet Haşim'i sevenler derneği...» «Abdülhak Hâmit'i yaşatma derneği...» «Yahya Kemal'i unutmıyanlar derneği...»

Ahmet Haşim, çoktaaan unutuldu. Abdülhak Hâmit'in artık yaşamayan saltanatlı Türkçesi ile kendisini nasıl yaşatacağız, bilmem... Şimdilik, şiirleri ve tatlı hâtıraları ile hâlâ anılan bir Yahya Kemal var. Bunu da o güzel şiirleri kadar, o sahiden vefalı dostlarına borçluyuz... Ama yarın?.. Ah o yarın, o korkunç yarın!

Şimdi, dostları, sevgili Mesut Cemil'imiz için bir dernek kurmayı düşünüyorlarmış...

Tanburunun sapına bülbülleri dizen Ulunay olmasa, biz Mesut Cemil'in babası tanburî Cemil beyi bile çoktan unuturduk...

Tanrı Mesut Cemil'e, hafızalarda ve gönüllerde babası kadar ömür versin!

PAZAR :

Gazetelerin baş sermayesi şimdi korkunç yenge...

Bizde yenge sevimli, güler yüzlü insandır. Eskiden pek tatlı bir de vazifesi vardı yengelerin: Düğün gecesi gelin odasının kapısında, bahtiyar bir çığlığın bekçiliğini etmek!

Gazetelerdeki korkunç yengeye bakıyorum, hiç de korkunç değil.. Kısık, uzun, süzme gözlü, burun kanatları kalkık ve son derece, son derece şık, orijinal bir güzel...

Hani, eski düğünlerin yengeliğini yapsa, damat gelini bırakıp yatak odasına onu çeker!

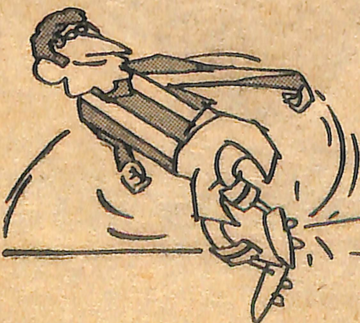
Şimdi, Amerikadaki otel odasından dışarı çıkmıyormuş korkunç yenge... Neden acaba?

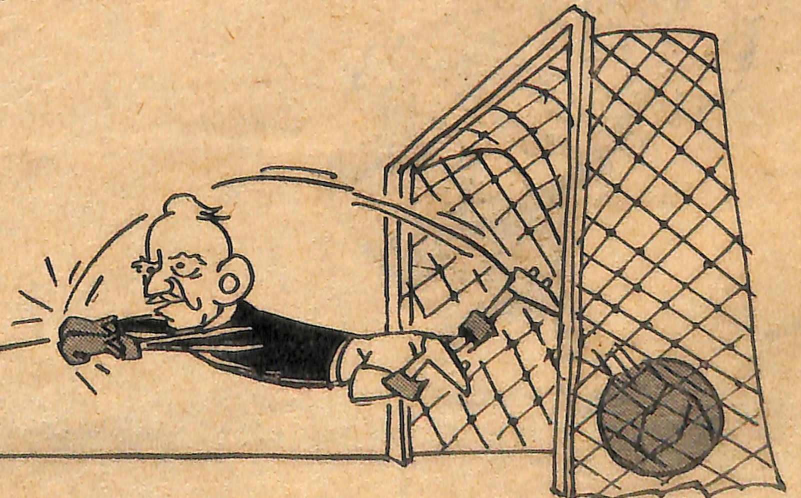
Korkutacak kimsesi kalmayan korkunç yenge, acaba kendisinden mi korkuyor dersiniz?

Korkmasın, korkmasın... Daha Amerikada kendisinden korkacak gönüller bulabilir!

Lefter, CHP. nin Belediye aday listesinden istifa etti.

— Gazeteler —

Son gol!

KADINLAR PARTİSİ

Rıfat Ilgaz

Kürsüdeki bayan avukat:

«... Erkeğin baskısından kurtulmak için, parti kurmaktan başka çaremiz yok...» diye sözüne devam etti, «Erkeklerin saldırılarına, erkeklerin taşkınlıklarına göğüs germekten göğüslerimizin hayırı kalmadı. Nedir çektiklerimiz! Daha bu sabah bizimkiyle saç saça baş başa geldik. Erkeğin bütün baskılarına son verme zamanı çoktan geldi!»

Samatya delegesi fırladı yerinden:

«Erkekler de kim oluyor. Erkeği doğuran, büyüten, yetiştirip adam eden kim?»

Bayan avukat:

«Dur...» diye elini kaldırdı, «Ben daha sözümü bitirmedim! Biz tam otuz milyon değil miyiz!»

«Hayır, değiliz! Biz onbeş milyonuz. Erkekleri de insandan mı sayıyorsun!»

«Evet onbeş milyon!.. Bunun yarısı çocuk. Şu halde kuracağımız partinin tam yedibuçuk milyon tabii üyesi var demektir. Bu yedibuçuk milyon kadın, ergeç bize oy verecek!

Soruyorum size, biz dururken ana muhalefet partisi diye bir parti olabilir mi?

«Olamaaaz!.. Ana parti biziz, tüzüğümüzün hemen ana hatlarını çizerek, anayasada biz de yerimizi alalım. Teşkilâtımızı Anadoluda genişleterek anaların neler doğurduğunu gösterelim!»

Beyoğlu delegesi Günseli, parmak kaldırdı:

«Partimizin adı ne olacak arkadaşlar?»

«Partimizin adı mı? Türkiye Kadınlar Partisi... Nasıl?»

«Eksik!.. Hiç modayı izlemiyorsunuz. Soruyorum size, bu yılın sonbahar modası ne?»

Şişli delegesi cevap verdi:

«Ekose biyeler çok moda... Grogren süsler de öyle... Siyah yünlüler üstüne beyaz kürk yakalar... Beyaz eldivenler... Siyah şapka üstüne beyaz tüller...»

«Daha?»

«İskarpinler yine sivri, ökçeler daha kısa... Beyaz, siyah podösüyetten...»

«Hayır, kadındaşlarım! Bu yılın modası sosyalleşmek!..»

«Doğru! Bravo!.. Biz de sosyalleşelim» sesleri, alkışlar...

«Nasıl sosyalleşelim!»

«Giyimde sosyal, yemede, içmede, sosyal... Yaşamada sosyal...»

«Çalışmada sosyal!»

«Yoook, kadındaşlar!.. Biz onu erkeklere bırakacağız! Bu kadarcık hürriyeti olsun çok görmiyelim onlara! Şu halde partimizin adı: Türkiye Sosyal Kadınlar Partisi... Nasıl?..»

«Çooook güzel!»

«Kabul mü?»

«Kabuuul!»

«Yaşasın Türkiye Sosyal Kadınlar Partisi!»

Üsküdar delegesi kalktı ayağa:

«Kadındaşlarım! Partimizin adını bulduk. Şimdi gelelim bayrağımıza... Sarı atlas üzerine...»

«Hayır, naylon olsun! Sarı naylon!»

«Niçin sarı oluyormuş. Siyah olsun! Bu sene sarı hiç moda değil.»

«Hayır siyah da olmaz. Siyah renk kara çarşafı hatırlatıyor. Biz gerici değiliz. Gericilerin aramızda yeri yok! Erkeklerimizin bile gerici olmasına göz yumamayız!»

«Yeşil olsun!»

«Ben size bir şey diyeyim mi? Bu iş zevk meselesi!. Herkes canının çektiği renkten yapsın bayrağını. İsteyen yeşil bayrak açsın, isteyen pembe bayrak! Canı beyazı çeken beyaz bayrak da açabilir!»

«Haaayır! Teslim olmak yok arkadaşlar!»

«Yani demek istiyorum ki... Renk serbest! Asıl mesele... Sembol olarak ne kullanacağız?»

«Yani maskot demek istiyorsun!..»

«Bir çift çarık!»

«Geeç... Bu yılın modası çizmeyle bot!»

«Mânalı bir şey olsun! Meselâ bir çift terlik. Ya da maşa!»

«Oklava... Bayrağın ortasına çaprazlama bir çift oklava... Ha? Nasıl!»

«Çok alaturka! Cop koysak?»

«Hayır süpürge!.. Süpürge, tavan süpürgesi!»

«Canım bırakın bu döküntü ev eşyalarını...»

«Buzdolabı olsun!»

«Çamaşır makinesi!..»

«Bırakın diyorum bunları! Bir türlü mutbaktan kurtulamıyorsunuz. Bizim gayemiz, kadını evin dar çerçevesinden kurtarıp toplumun kucağına atmak!»

«Oooh!... Evet... Kucak isteriz!»

«Yani demek istiyorum ki kadını sosyal alana atmalı!»

«Atmalı mı! Hele biraz yavaş ol!»

«Hâlâ mı yavaştan alacağız?»

«Öyleyse bir kadillak!»

«Bir de deniz motörü!»

«Sayın kadındaşlar! Şunu unutmayın ki en azdan beş milyon kadın bugün kara çarşaf içinde!»

«Bayrağımızı bir bikini ya da bir sütiyen!»

«Tamam! Sütiyen!»

«Oldu!»

«Kabul!... Şimdi gelelim sloganımıza!»

«Evet gelelim sloganımıza! Baskıya paydos!.. Ezildiğimiz yeter!»

«Buldum!»

«Söyle!»

««Türk kadınları!»

«Devam!»

«Birleşiniz! Bu işde kocalarınızdan gayri kaybedeceğiniz bir şey yoktur!»

«Var!»

«Söyle!»

«Âşıklarımız!»

«Şimdi gelelim tüzüğümüze!»

«Biz tüzük müzük istemeyiz. İhtiyacımız yok!»

«Ondan da isteriz!»

«İlk maddesi. Merkezimizi bilelim!»

«Evet! Merkezimiz!»

«Beyoğlu!»

«Olmaz! Çok azınlık!»

«Taşlıtarla?..»

«Çok çoğunluk!»

«Şişli!»

«Çok sosyetik!»

«Edirnekapı?»

«Çok kenar!»

«Eyüp?»

«Çok geri!»

«Kumkapı?»

«Çok sapa!»

«Ahırkapı?»

«Erkeklerin olsun!»

«Adalar?»

«Çok uzak!»

«Canım nereye uzak?»

«Karagümrük?»

«Olmaz! Karayı kapıdan sokmıyacağız. Ortalama bir yer olsun!»

«Ortaköy!»

«Olmaz!»

«Neden olmazmış... Köy kalkınmasından yana değilmiyiz! Ortaköy olmazsa Kadıköy, Erenköy olsun!»

«Daha olmazsa Feriköy... Hasköy...»

«Bebek! Beşiktaş!»

«Bebek istemiyoruz! Doğumun kontrolünü istiyoruz! Ne beşik ne salıncak!»

«Harem!»

«Hâlâ mı Harem!»

«Kilyos olsun!»

«Kilyosu istiyenler!»

Arabası olanlar ojeli parmaklarını kaldırdı. Olmayanlar atıldılar üzerine.

«İstemiyoruz. Kilyosu istemiyoruz!»

Arka sıralardan kalkan arabasızlar ateş püskürüyorlardı:

«Sizi gidi kadillaklar sizi!.. Kilyos haaa!.. Vurun!»

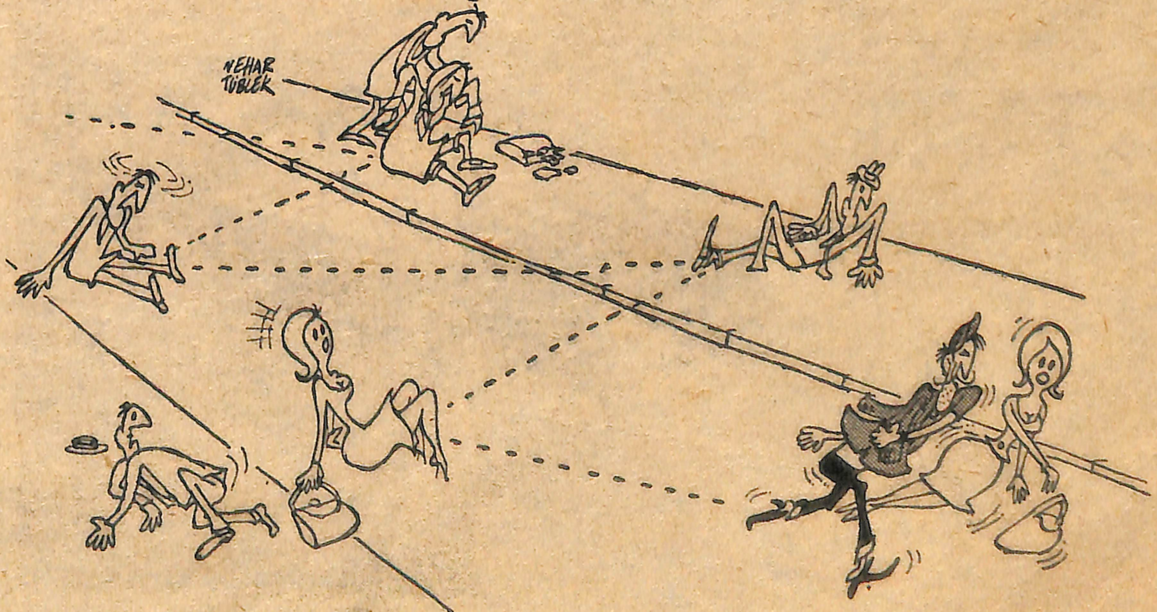
Bir anda ortalık karışıverdi. Yaşlı bir kadın açtı pencereyi:

«Erkekler!.. Erkekler!..» diye bağırmağa başladı, «Ne duruyorsunuz! Birbirimizi yiyoruz burda! Yetişin!..»

«Can kurtaran yok muuu!..»

Salona dolan erkekler, saç saça, baş başa gelen particileri zor ayırdılar... Yaralıları kollarının arasına alıp, tatlı sözlerle yatak odalarına taşıdılar...

Rıfat ILGAZ

Gazetelerden: «Boğaz yakınlarında serseri bir mayın görüldü..»

Seyyar köfteciler Talimatnamesi

YAHUT

DÜNYANIN EN BÜYÜK MİZAH ŞÂHESERİ

AZİZ NESİN

Eski ünlü futbolcu yine gelmemişti. Emekli Albayın seyyar köftecilerin tek tip üniforma giymeleri teklifi toplantıyı yeni bir çıkmaza soktu. Seyyar köftecilerin tek tip elbise giymelerini hepimiz kabul etmiştik, ancak albay seyyar köftecileri, çalışma saatleri dışında da üniformalarını giymeye mecbur ediyordu. Atıf Bey oylarımıza başvurduğu zaman, yarı yarıya olduğumuz görüldü; beş bir yanda, beş bir yanda... Atıf Bey,

— Heyete on bir âza tâyininin sebebi bu gibi vaziyetler içindir, dedi, ama maalesef Elektrik İdaresindeki arkadaşımız gelmediği için bizi zor durumda bıraktı; beş beşeyiz. Şimdi ne yapacağız?

Levazım Müdürlüğünden gelen Ortopedist doktor,

— Benim eski arkadaşımdır, maçlarda sakatlandığı zamanlar tedavi ederken bana bütün düşüncelerini açardı. Bilirim, üniformayı hiç sevmez. Müsaade ederseniz, onun yerine oyunu ben kullanayım.

Dişçi,

— Benim de arkadaşımdır, dedi, ama siz yanılıyorsunuz. Bir futbolcu nasıl olur da üniformayı sevmez? Öyleyse maçlarda neden hepsi ayrı ayrı, istediği biçimde, renkte elbiseler giymiyorlar da takımlarının formasını giyiyorlar. Bunca yıl, tam yirmi iki kere millî formayı giymiş olan bir millî sporcu üniformayı sevmiyor olamaz.

Emekli albay,

— Rica ederim, üniforma üstüne münakaşa edilmesin... dedi.

Ortopedist,

— Ama seyyar köfteciler için üni...

Derken Albay,

— Seyyar meyyar... Niçin olursa olsun, üniforma üniformadır, münakaşa edilmez. Kesin! diye bağırdı.

Atıf Bey,

— Bu maddeyi arkadaşımız toplantıya gelip fikrini söyleyinceye kadar geri bırakalım... diye işi tatlıya bağladı.

Albay, Seyyar Köfteciler Talimatnamesine girecek birçok teklifler ileri sürdü. Bu arada, seyyar köfteci arabalarının bir biçim ve renkte olmalarını, bunların geceleri belediyenin göstereceği bir depoda durmasını da koşul sürdü.

Atıf Bey,

— Sayın albayım, dedi, teklifleriniz dikkate alınacaktır. Fakat zatıâliniz Bahçeler Müdürlüğü mensubu bulunduğunuza göre acaba bu bakımdan da talimatname için bazı mülâhazalarda bulunacak mısınız?

— Pek tabiî, dedi, evvelâ bu seyyar köftecilerin parklara girmeleri katiyyen yasak edilmelidir. Parkların ve umumî bahçelerin kapılarına «Köftecilerin girmeleri katiyyen memnudur» yazılı levhalar konmalıdır.

Neşriyat Müdürlüğünde görevli veteriner,

— Yani, dedi, köftecilerin hususî bahçelere girmeleri serbest mi olacak?

— Beyim, bahis mevzuu olan Belediyenin bahçeleri...

Belediye Tahsilât Şubesinden Orman Mühendisi arkadaşımız da uzun uzun köfteci arabalarının yapıldığı tahta, ağaç ve kerestelerin ormanlardan kaçak olarak alınmadığının bir ruhsatla tesbiti gerektiğini ve belediyenin tahsilât yönünden de seyyar köftecilerden «yol işgal vergisi, yer harcı, sarfiyat rüsumu, ruhsat resmi, muayene ücreti» alınmasını teklif etti.

Belediyenin Sular İdaresinde çalışan eski felsefe öğretmeni, seyyar köftecilere ilköğretim mecburiyeti konulmasını, böylece memlekette ilkokul öğreniminin teşvik edileceğini, sular idaresi yönünden de her köfteci arabasında en az bir kova su bulundurulmasını söyledi.

Dekoratör,

— İlkokul diploması istenmesini anladım, fakat bir kova su ne olacak, köfteler mi yıkanacak? diye sordu.

Felsefe öğretmeni,

— Tabaklar yıkanır efendim, dedi.

— Seyyar köftecilerde tabak yoktur, köfteleri ekmeğin içine korlar...

— Tabakları yıkamaları şart değil ya, ellerini yıkar köfteciler...

— Beyfendi, biz yazın İstanbul'da evlerimizdeki musluklarda bile su bulamazken, seyyar köfteciler için su ziyan etmeyi anlamadım...

— Peki beyim, bu köfteler susuz mu yapılır yahu... Su istemez mi?

— Onlar kuru köftedir...

— Fakat... Yangın tehlikesine karşı...

— Efendim... Su...

— Müsaade buyrun...

— Sözümü kesmeyin ama...

— İstirham ederim...

Belediye Levazım Müdürlüğünde görevli olan ortopedist doktor, seyyar köftecilik ruhsatı verilmesi için, köftecilerin tam teşekküllü bir hastaneden sağlık raporu almalarını, iskeletlerinde ve kemiksel yapılarında hiç bir arıza bulunmamasını istedi.

Veteriner arkadaşımız,

— Yani kanbur bir adam seyyar köftecilik yapamıyacak mı? dedi.

— Yapmaması lâzım...

— Niçin? Ne bakımdan?

— Estetik bakımdan, şehrin güzelliği ve turizm bakımlarından kanburların, topalların, çolakların seyyar köftecilik yapmaları katiyyen doğru değildir.

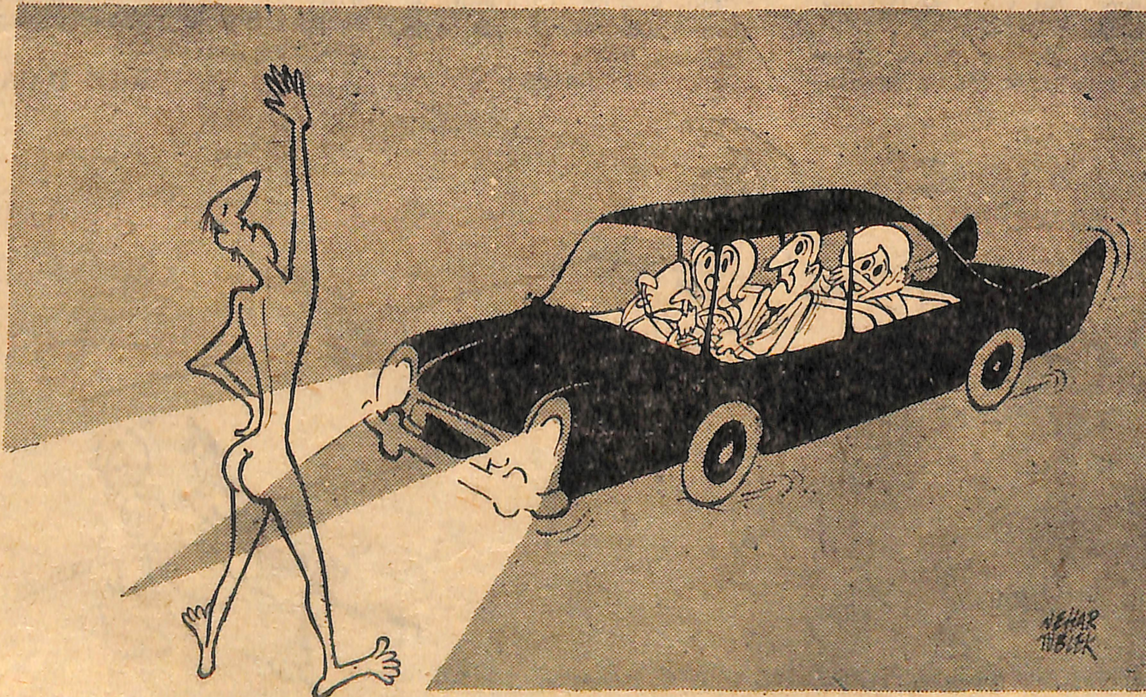
— Allah Allah...

— Beyim, ben ortopedistim; ben mi bilirim, siz mi? Rica ederim ihtisasa hürmet edelim. İlmî bakımdan doğru değil diyorum size; rica ederim sözüme itimat ediniz. Ayrıca... Bir belediyeci olarak ve Levazım İşleri bakımından da, köftelere ne miktar kıyma, ne miktar vesaire konulacağının tesbiti gerekir.

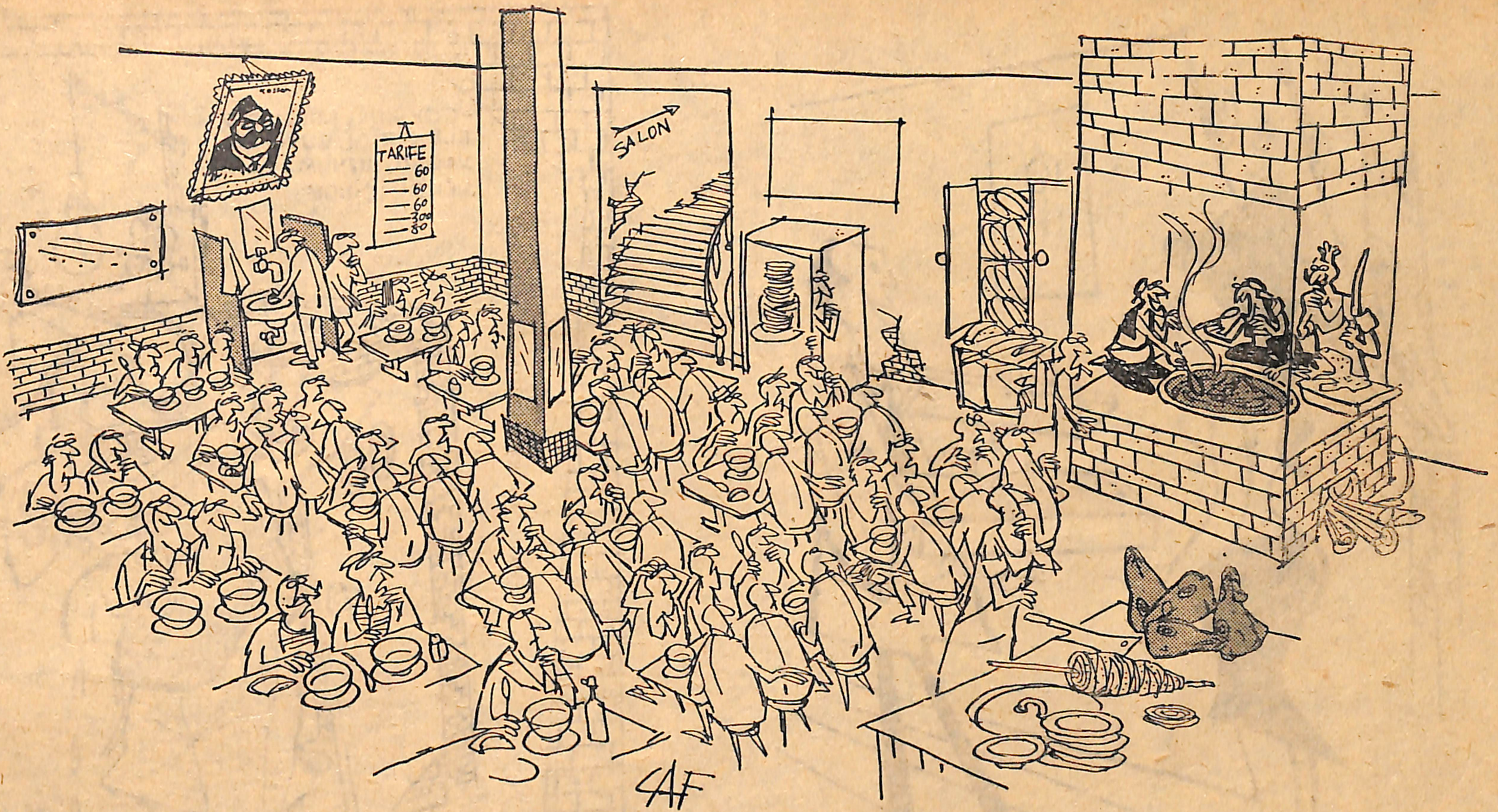
— Vesair dediğiniz nedir?

— Şu demektir. İstanbul'un seyyar köftecileri o derece mahirdirler ki, bayat ekmek içini gayet cüzi miktarda su ile hamur yaparak, avuçları arasında yuğurmak suretiyle, içine bir zerre bile et koymadan, tarihî

Trafik polisleri geceleri sivil dolaşacak.. — Gazeteler —

— Eyvah, trafik polisi!..

— Gusura bakma hemşerüm, biz köyde çorbayı böyle içerük!..

yağda kızartarak, mükemmel ve enfes köfte yaparlar...

— Tarihî yağ dediğiniz nedir?

— Tavalarındaki yağ, çok eski tarihlerden beri kullanılmakta olduğundan, bendeniz bu yağları «Tarihî yağ» tâbir etmekteyim. Hattâ yağlar ne kadar tarihî olursa o kadar makbul ve köfteler de o kadar lezzetli olurmuş. Bazı seyyar köftecilere, içinde tarihî yağ bulunan tavalar, babalarından kalmıştır. Bendeniz, bu talimatname dolayısıyla köftecilik mesleğini tetkik ettim.

— Fakat beyim... Hiç kıyma koymadan yalnız ekmek içiyle köfte nasıl yapılır? İmkânsız bu...

— Evet... Hayrete seza...

— Ben yedim, mis gibi et kokuyordu.

— Kokar Beyfendi. Çünkü, seyyar köfteciler ekmeği her fırından almıyorlar, mutlaka bitişiğinde kasap dükkânı bulunan bir fırından alıyorlar. Kasap dükkânının et kokusu ekmeklere siniyor. Ayrıca, ekmekleri bir gece dolap içinde sığır kemiğiyle beraber bulunduruyorlar. Belediye bakımından mesele şudur; biz seyyar köftecileri, yaptıkları köftenin içine kıyma da koymaya mecbur tutmalıyız.

Belediyenin Neşriyat Müdürlüğünde görevli olan veteriner arkadaşımız,

— Gelelim et meselesine, diye sözü aldı, bu et meselesi son derecede mühimdir.

At, eşek ve katır kesiminin yasak olması sebebiyle köftelerin mezbaha dışı kaçak etten yapılmasının yasaklanmasını istedi.

Benim burda kısaca anlattığım bu konuşmalar saatler, günler sürmüştü. Konuşma sırası bana da gelecek diye ödüm kopuyordu. Ben önce, bu talimatname kurulundaki üyelerin baştan savma iş göreceklerini, bu konuyla ilgileri olmadığı için bir-iki konuşup geçeceklerini sanıyordum. Ama hiç de umduğum gibi çıkmadı. Çalıştığımız her gün karşılığı alacakları yüz lira ödeneği hak etmek için en ince ayrıntılara kadar saatlerce konuşup tartışıyorlardı. Yani, aldıklarını hak etmek istiyorlar, havadan günde yüz lira almak istemiyorlardı. Bunun için de talimatnameye kendi uzmanlıkları içinde daha çok madde koydurabilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Açıkçası hiç birimiz kaytarmıyorduk. En küçük bir konuyu saatlerce tartıştığımız oluyordu. Örneğin, Belediyenin Hâl Müdürlüğünde görevli olan ressamın köfte arabalarının boyası ve dekoratör arkadaşımızın, arabaların tekerlek biçimi hakkındaki teklifleri bütün bir gün tartışılmıştı.

İşi son derece ciddiye almıştık ve ciddiye aldıkça da kızışıyorduk. Ben bir yandan Belediye Mezarlıklar Müdürlüğü görevlisi, bir yandan da optik mühendisi olduğuma göre, ne yandan işi ele alacağımı kestiremiyordum. Mezarla köfte arasında bir ilinti kuramadığım için, işi optik bakımından ele aldım. Seyyar köfte arabalarının camlarının, içindeki köfteleri büyük göstererek müşterilerin kandırılmaması için, mercek cam olmamaları, sıfır numara düz cam ve içinde hava kabarcığı ve yabancı madde bulunmayan camlardan olmasını teklif ettim. Maalesef talimatnameye yalnız iki maddecik koydurabildim.

Üyeler, işlerini o kadar ciddiye almışlar ve yüz lira gündeliklerini hak etmek için öylesine candan çalışmışlardı ki, onaltı gün çalışarak yüzonyedi maddelik bir «Seyyar Köftecilere Mahsus Talimatname» yapmayı başarmıştık. Aldığımız paraları hak etmek isteyişimiz ve işi son derecede ciddiye alışımız yüzünden her birimiz ihtisasımızı ortaya dökmüş ve bundan ötürü de hiç bir zaman uygulanamıyacak, uygulanması olanaksız bir talimatname ortaya çıkarmıştık. Bunu Belediye Başkanı olan arkadaşıma söylediğim zaman,

— Hiç önemi yok, dedi, nasıl olsa eskisi gibi köftecilik işi de yürür, ama elimizde bir talimatname bulunması iyidir, gerekince uygulanır. Talimatname çok güzel olmuş, sen ona bak, örnek bir talimatname...

Yüzonyedi maddelik «Seyyar Köftecilere Mahsus Talimatname»yi hazırlamak için biz onbir üye onaltı günde onyedibinaltıyüz lira ödenek aldık. Belediyenin Elektrik İdaresinde görevli futbolcu arkadaşımız, son iki toplantımıza katılarak, seyyar köfte arabalarının gündüzleri aydınlatılmasına lüzum olmadığı gibi, çok önemli düşüncelerle bizleri aydınlattı.

İnsan halidir, belki bir gün canınız çok sıkılır, büyük bir üzüntüye, umutsuzluğa kapılırsınız, karamsarlığa düşersiniz, işte o zaman aklınızda bulunsun, bizim hazırladığımız «Seyyar Köftecilere Mahsus Belediye Talimatnamesi»ni bulup okuyunuz, gülmekten katılacaksınız ve hiç bir üzüntünüz kalmıyacak.

Bana gelince, beş-altı talimatname komisyonunda daha çalıştıktan sonra, Amerika'ya döndüm, ama eski işimi alamadım; çünkü talimatname hazırladığımız yıllar içinde optik tekniği ve bu alandaki bilim öylesine ilerlemiş ki, benim bildiklerim artık hiçbir işe yaramaz olmuştu. Yeniden öğrenmeye başlayacak yaşta da olmadığım için, memleketime döndüm. Ne yazık ki, bu sefer Belediye Başkanı da değişmiş olduğundan belediyeye de almadılar, ben de çoluğumun çocuğumun geçimini sağlamak için, bir aralık sokakta küçücük bir dükkân açtım; orada gözlük, dürbün, çakmak, dolmakalemi ve şemsiye tamir ediyor, kimseye muhtaç olmadan yaşıyorum. Bizde işte böyledir; en verimli çağımda benden talimatname hazırlamak için istifade etmeyi hiç düşünmüyorlar.

SON

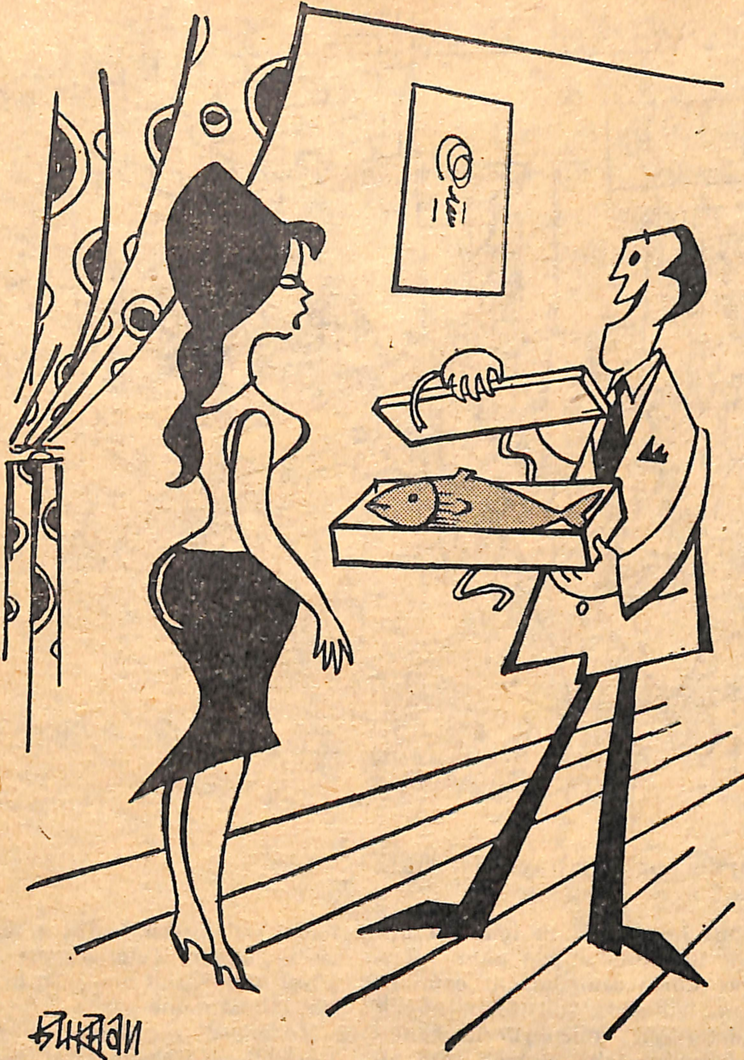
AKBABA'nın yeni çizgi romanı:

Yazan: Adnan Tahir *** Çizen: Turhan Selçuk

Gelecek sayımızda başlıyoruz...

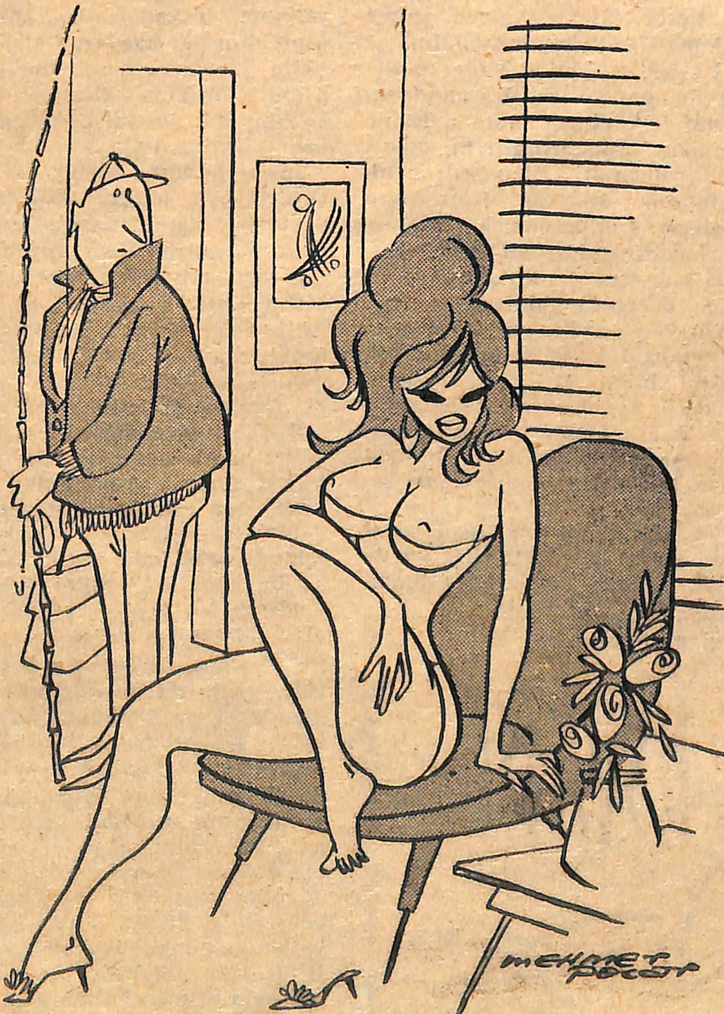
Bu sene balık çok pahalı. (Gazeteler)

— Bak karıcığım, sana ne aldım!..

Ara transferden faydalanan bazı kulüpler, mühim maçlar için

— Balığa mı gidiyorsun?. Aptal, sen balık etinden ne anlarsın ki!

Bulmuş

Tenbeldi, karısının hali vakti yerinde olduğundan evden kıpırdamıyordu. Karısı ev işleri yetmiyormuş gibi sabahtan akşama kadar onunla da uğraşmaktan bıkmıştı. Bir gün canına tak dedi:

— Al şu parayı, git iş arama kurumuna, bir iş bul. Bulamazsan başının çaresine bak, zahmet edip eve de dönme.

Akşam üstü koşa koşa eve döndü kocası. Kadın ümitle sordu:

— Buldun mu?

— Evet. Yarın başlayabilirsin.

* * *

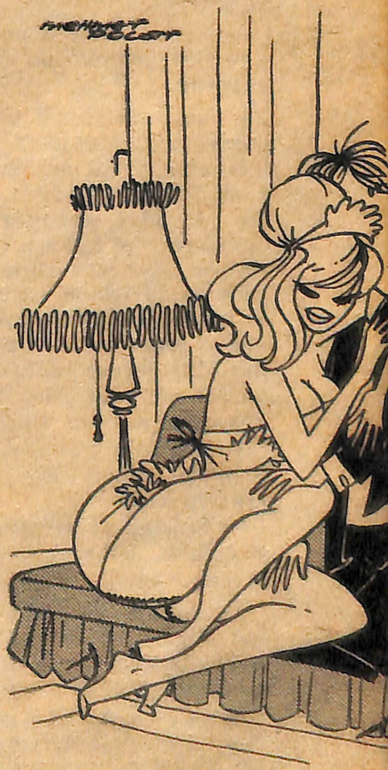
Dullar

Bir fıkra yazarına sormuşlar.

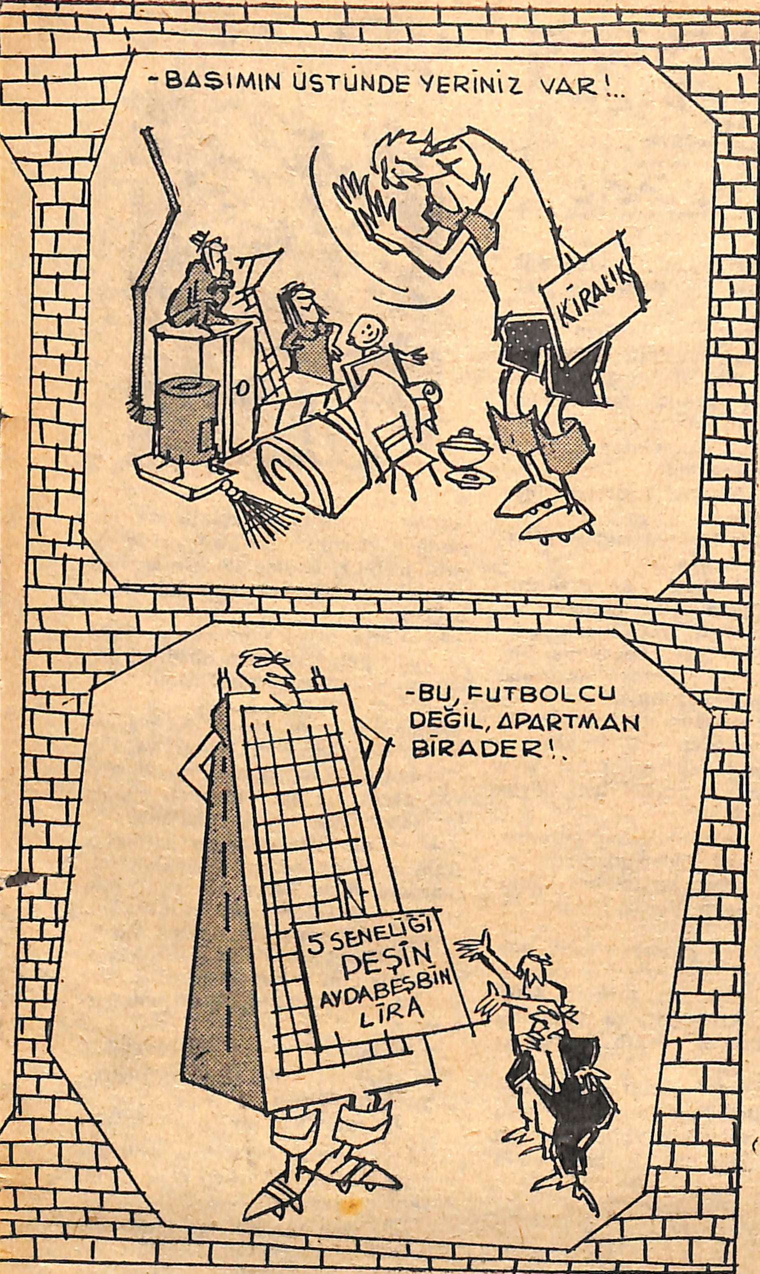
— Üstad, kadınların, erkeklerden daha fazla yaşadıkları doğru mu?

Üstad hemen cevap vermiş:

— Çok doğru.. Bilhassa dul kadınlar..

— Kızma karıcığım hizmetçid hakkım!..

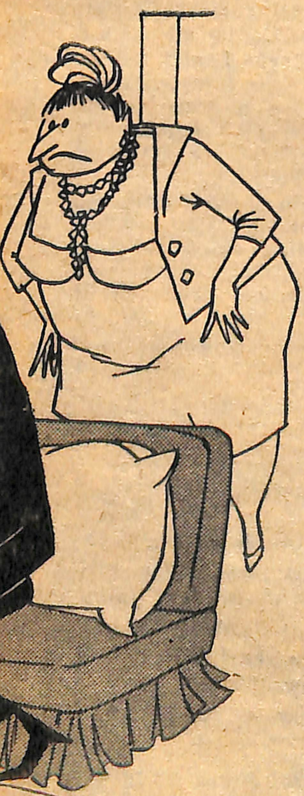

ka kulüplerden oyuncu kiralıyorlar. — Gazeteler —

Sonbahar kuşları!

— Şimdi karşımıza güzel bir otomobil çıkıp dursa da...
— Yağmurdan kaçarken doluya tutulsak!..

aydalanmak benim de

Ustalık

Usta, çırak elektrik tellerini tamire gelmişlerdi. Ustası dama çıktı, sokakta kalan çırağına seslendi:

— Dört tel sarkıyor, gördün mü?

— Gördüm.

— İkisini tut bakayım.

— Tuttum.

— Cereyan filân duyuyor musun?

— Hayır.

— Öyleyse öteki tellere dokunma, on bin voltluk cereyan vardır.

* * *

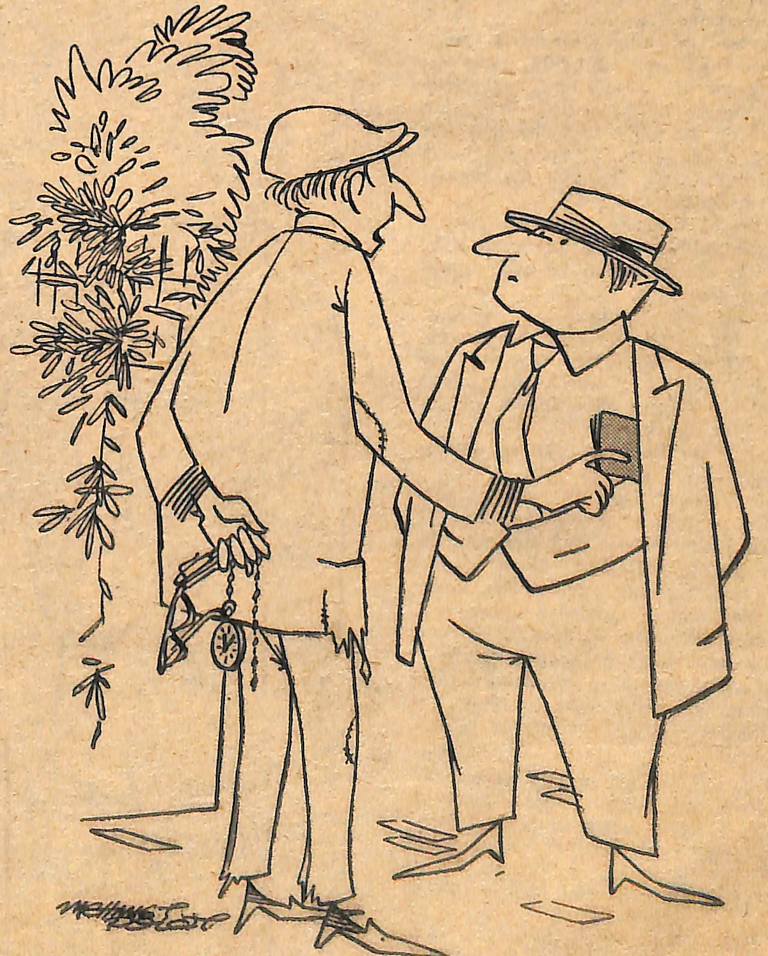
Şarkıcı

İki arkadaş bir klüp şarkıcısından bahsediyorlardı:

— Onun gitar çalması, şarkı söylemesinden daha iyidir.

— Gitar çaldığını yeni mi duydun?

— Hayır, şarkı söylemesini yeni duydum..

— Ahh... Beyefendi ah, çektiklerimi bir bilseniz, siz de acırsınız!..

niçin mi?

Pitigrilli'den: Adnan Tahir

Hiçbir kadına yedi günden fazla ilgi gösterdiği vâki değildi. Madem bir senede elli iki hafta vardı... Her macera için bir fazla gün, gelecek yılın dengesini bozmaktan başka bir işe yaramıyordu.

İleri görüşlü bir İngiliz vaktiyle ne demiş?... «Kadınların ve tramvayların peşinden koşmağa değmez... Kaçanın arkasından daima bir yenisi gelecektir.»

Spordan hoşlanması felsefe tahsili yapmasına mâni olmuyordu. Fakat aklına estiği zaman sırtını bankadaki câri hesabına dayayarak her ikisini de pekâlâ yüzüstü bırakabilirdi.

Ona göre, eldeki kadınların sayısını bir düzüneden aşağı düşürmemek lâzımdı. Bunların, en dikkate değerleri vakti geldiği zaman sıra esasına göre kendilerine düşen bir haftalık aşk görevini yapacak, sıraya girmek fırsatını bulamıyanlar da güz yaprağı gibi gûzâra kapılıp gidecekti.

Gidenin bıraktığı boşluğu daima bir yenisiyle doldurduğu için düzüne prensibi şaşmaz bir intizamla sürüp gidiyordu.

Fakat günün birinde hiç hesapta olmıyan bir tesadüf bu şaşmazlığı bozacak, genç adam da birdenbire zor duruma düşecekti.

Sorbon'da okuyan bir kızla tanışmıştı. Deniz mavisi gözlü, altın sarısı saçlı bir Skandinav güzeliydi bu. Hiçbir kadına olmadığı kadar yakınlık duyduğu muhakkaktı ona karşı. İşin garibi, hayatında belki de ilk defa bu duyguyu açıklamaktan da çekinmemişti.

Nihayet üçüncü buluşmalarında vaktin geldiğine hükmederek ona, kaldığı otelin ismini ve oda numarasını söyledi:

— «Güzel bir numara» demişti genç kız, dalgın ve uzak bir ifadeyle. «Yirmi bir... Hem üçe hem de yediye bölmek mümkün. Bizdeki bâtıl bir inanışa göre 3 ve 7 rakamları çok uğurludur.»

— «Sizin de bana uğurlu geleceğinize şüphe yok.»

— «Zannetmiyorum... Çünkü otelinize gelmek niyetinde değilim.»

Bu kesin cevaba rağmen Skandinav güzeli, otel dışı dâvetleri hiç nazlanmadan kabul ediyordu. Böylece birkaç defa tiyatroya, sinemaya, yüzme havuzuna gittiler... Birkaç defa da yemeğe ve gece lokaline.

Hava karardıktan sonraki buluşmaların sonunda araba ile şöyle bir dolaşma teklifini nezaketle reddediyordu.

Erkek için çok ümitli geçen bir gecenin bitiminde yine ayni şeyi yapınca genç adam arabadaki boşluğu başka bir kadınla doldurmak zorunda kaldı. Bu iş için de yarım yamalak bir el işareti kâfi gelmişti.

* * *

O günden sonra deniz mavisi gözlü kızı bir daha ne bizzat aradı ne de telefonla. Fakat, kafasının gizli bir köşesiyle psikolojik bir muamma şeklinde hep onu düşündüğü muhakkaktı.

Gerçi, sıraya giren diğer kızlara verdiği değer ölçüsüne eşit orantılı olarak onu, ve ondaki dişi teferrüatı unutmuştu ama izah edemediği bu garip tutum aklından çıkmıyordu bir türlü.

Her haliyle bir zamane kızı olduğunu kimse inkâr edemezdi. Sonra, öyle bir memlekette dünyaya gelmişti ki orada bir kız, erkek arkadaşını evine bile dâvet etmekte serbestti. Kâfi değil... Ana ile baba iki genç rahatsız olmasınlar diye dâvet gecesi kalkıp sinemaya gidecek kadar müsamahakâr davranıyordu. Bu da bir tarafa, kızları bütün geceyi dışarda geçirmişti de eve, ertesi gün ancak öğlene doğru mu dönmüştü?... Varsın dönsündü... Ne sorgu ne sual.

— «Şu halde bu kız bana niçin hayır dedi?...» diye tekrarlayıp duruyordu. Bu sual ,paslı bir çivi gibi beynine saplanıp kalmıştı. Ve bu çivinin pasında ayni sual tekerrür edip gidiyordu:

— «Niçin bana hayır dedi?»

* * *

Kadın ruhu ve bedeni mevzuunda ihtisas yapmış ne kadar adam varsa, tanıdık olsun, tanımadık olsun arıyor, buluyor ve bu meseleyi konuşuyordu.

Her kafadan bir ses çıkmağa başlamıştı.

Görünüş itibariyle kusursuz bir genç kız olabilirdi ama erkeklerden zevk aldığı ne malûmdu?

Belki de yaradılıştan anatomik bir özürü vardı da meydana çıkmasın istiyordu.

İskandinavya'lı kadınların çoğu anadan doğma soğuktu zaten. Bu da onlardan biri olmalıydı işte.

Entellektüel zamparalardan birine göre de durum şuydu:

— «Sen ona lüzumundan fazla iltifat etmiş olacaksın.»

— «Hayır. Normal sınırların ötesine geçmedim.»

— «Şu halde lüzumu kadar iltifat etmemiş olacaksın.»

Teşhisler birbirini kovalıyordu. Kızda, aşağılık duygusu olduğu için böyle davranmıştı. Veya tamamiyle tersi: Kendini fazla beğenmiş bir tipti de hisleriyle gururu arasında tam bir denge kuramıyordu.

Bir kadın ressam, düşünmeğe bile lüzum görmeden kestirip attı:

— «Sizden evvel onun hayatına başka bir erkek girdiği için böyle yapmış olacak...»

Konuşma sırasında hazır bulunan bir üçüncü kişi dayanamadı:

— «Şayet sebep bu ise her kadın her erkeğe hayır derdi.»

* * *

Tam 39 kitap yazdığı halde bir türlü meşhur olamıyan bir romancı vardı. Bir yandan kırkıncı kitabını yazarken bir yandan da haftalık bir derginin «Kalb Postası»nı idare ediyordu.

Çeşitli sualler sorup olayı enine boyuna dinledikten sonra durumu kendi açısından ele aldı. Zamanın değerini bilen bir başkası, onun yaptığı konuşma süresi içinde bir sandviç yiyebilir, iki bira ve üç sigara içebilir, üstüne de bir aspirin yutabilirdi. Nihayet sözlerini şöyle bağladı:

— «Kadın erkek münasebetlerinde en çıkar yol, tarafların birbirini anlamak hevesine kapılmamasıdır.»

* * *

Genç adam bir akşam üstü acele bir telefon için sıra beklerken, kulübeden altın sarısı saçlı, deniz mavisi gözlü bir kız çıkmıştı. Geniş bir tebessümle erkeğe yaklaştı:

— «Beni hatırlamadınız galiba?... Hâlâ ayni otelde misiniz? Oda numaranız yirmi bir değil mi?... Yarın saat 15 te beni bekleyin.»

Saat 15.00 e ne bir dakika vardı, ne de 15.00 i bir dakika geçiyordu. Genç kız tam vaktinde gelmişti. Beş dakika sonra çoraplarını çıkarırken:

— «Pikap mı şu?...» diye sordu.

— «Hayır... Linguafon... İngilizce'ye çalışıyorum da...»

— «Faydalı bir şey...»

İki saat sonra İskandinavya'lı dilber çoraplarını giyerken genç adam dayanamadı:

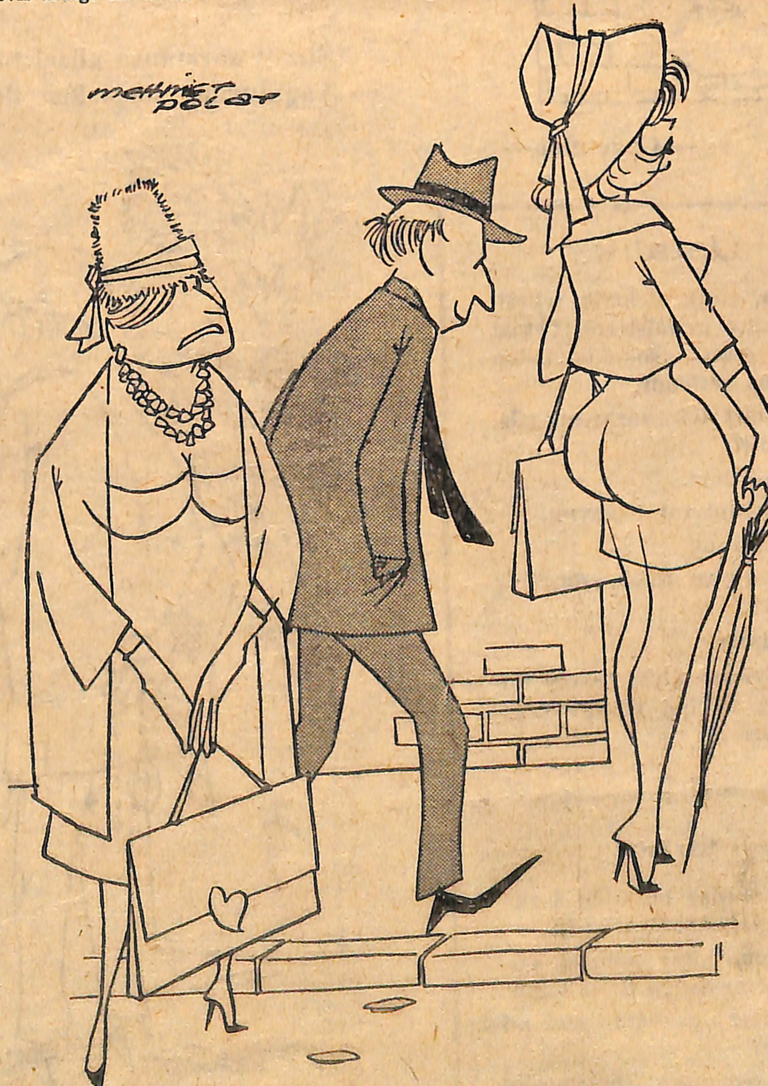
— «Senden bir ricada bulunacağım... Beni meraktan kurtarmanı istiyorum. Şu meseleyi sormadığım kimse kalmadı. Doktorlarla, ruh bilginleriyle, profesyonel zamparalarla ve daha bir sürü kimseyle konuştum. Bana, altı ay evvel niçin hayır dediğini hepsi ayrı ayrı açılardan izah etti. Fakat izah şekillerinin hiçbiri de tatminkâr değildi. Sen benim kafamda bir muamma olarak kaldın. Bugün buraya gelmekle muammayı çözmek şöyle dursun, büsbütün içinden çıkılmaz bir hale sokmuş bulunuyorsun. Bana vaktiyle niçin hayır dedin?... Sonra da niye kalkıp geldin?»

Beriki olduğu yerde hafifçe öne eğilmiş, eteğini de hafifçe yukarı kaldırmış jartiyer ayarlaması yapıyordu. Etli dudaklarında hayretle karışık yorgun bir tebessüm ürperdi:

— «Niçin mi?... Sadece kadın olduğum için.»

Adnan Tahir

* * *

— Heriiif, yine yolunu şaşırdın!..

Biliyor...

Meşhur mizah yazarı Mark Twain'in hayranlarından biri P.T.T.'nin vazifesini yapıp yapmadığını anlamak için sevdiği yazara bir kart yolladı üzerine de:

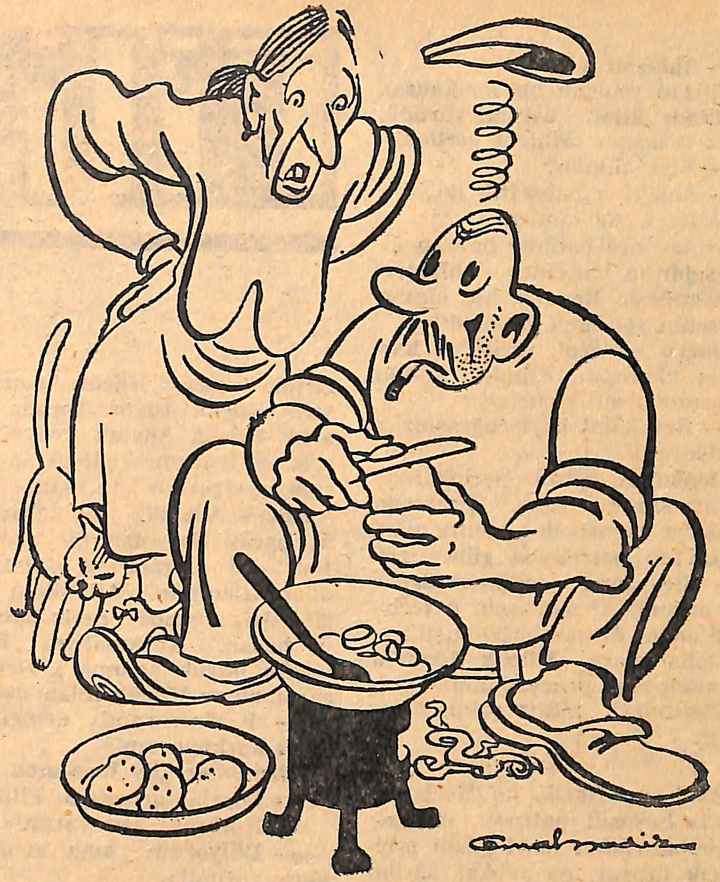
— «Mr. Mark Twain, Allah bilir nerede?» yazdı.

Onbeş gün sonra şöyle bir cevap aldı:

— Allah Mark Twain'in nerede olduğunu biliyor!

Eski Defterlerden

— Hazırlan birkaç gün oruca efendi!..
— Ne orucu?..
— Kaza, kaza!.. Kızın çorabı kaçtı, yenisi alınacak!

Karaoğlan

MEMİŞ dayı, o gün, sancıdan âdeta iki büklüm bir halde gittiği hükûmet doktorunun kapısından çıkarken, dışarıda bekliyen karısına:

— İşim kötü! dedi, hekim beni çok fena buldu.

— Neyin varmış ki?

İhtiyar köylü elile karnını gösterdi.

— Ahan, burada.. Karaciğerimde bozukluk varmış.

— Işş! Nideceğin şimdi? Dertli mi oldun, gayri?.

Memiş dayı başını salladı.

— Çapudu sıcak su ile ısladıp çalarsam sancı geçecekmiş..

— Ya, neden olmuş, bu?

Dayı, kabahatin kendinde olduğunu bilip te itiraf etmek istemiyenlerin kaçamaklı tavrile, cevap verdi:

— O zıkkımdan..

Karısı coştu:

— Gördün mü bir kere?. Ben sana demedim mi idi? Ne diye içersin o pisi? Haramdan insana hayır mı gelir?.

Ve fırsat bu fırsat diyerek, kocasını sıkıştırmağa başladı:

— Şimdik, doğrudan şurada abdestini tazeler, camie girersin. Başını secdeye kor, töbe edersin. Anladın mı?

— İdeyim ya.. Önceden varalım şu kâğıtta yazılı ilâcı yaptıralım bir yol...

— Imaz.. Önceden töbeni et!

— Dur be kadın! Benim şimdik abdest alacak, namaz kılacak halim mi var? Azıcık kendime geleyim, hele...

Karı koca, çarşıda eczahaneye kadar yürüdüler. Kasabanın bu bir tek eczahanesi, ufak şehirlerin hemen hepsinde olduğu gibi, eşraf ve memur kısmına mahalle kahvesi vazifesini görüyordu.

O gün de, mektupçu, maarif müdürü, vergi baş kâtibi, mustantik ve daha bir iki kişi, camlı dolaplarda dizi dizi duran mavi ilâç kavanozlarının önünde başbaşa vermişler, yârenlik ediyorlardı.

Hepsi, hoş sohbet, okuması yazması olmadığı halde bazan çok makul ve zarif konuşmalar bilen, gün görmüş, az çok ta mal ve nüfuz sahibi Memiş dayıyı tanıyor ve seviyorlardı.

İhtiyar dayı, kasabanın haricinde, bağlarda oturduğu çiftliğimsi evinden, haftada bir iki defa şehre indikçe, hükûmet erkânından her birinin yanına birer defa uğrar, kahvelerini, sigarlarını içer, hoş hikâyeleri, nüktelerile muhabbet tazelerdi.

Lâkin onun şehirdeki ziyaretleri bundan ibaret kalmıyordu; işin kötüsü burada! Hükûmet kapısından çıktıktan sonra, boz merkebinin üstünde, mutlaka, çarşıyı boydan boya dolaşır, ne kadar meyhane varsa, hepsine birer defa baş vurur ve artık akşam geç vakit, kafası iyice dumanlı, bağların yolunu tutardı.

İşte, şimdi bunların seyyiesini çekiyordu.

Kendi önde, karısı arkada, eczahaneden içeri girer girmez, oradakiler hep bir ağızdan:

— Oooo, Memiş ağa! Hayrola?. Ne bu hal? Hasta mısın yoksa? Geçmiş olsun! dediler.

Onun ağız açmasına meydan bırakmadan, karısı izahata koyuldu.

— Ne olacak? Elbet hasta, ya! Bu yaşta onun gibi sarhoşçuluk eden iflâh olur mu? Hekimden geliyoruz. Rakıyı bırakmazsa ölecekmiş..

Orada bulunanların hepsi de akşamcı idi. Ama, yine hepsi birden, içkinin kötü tesirlerini sayıp dökerek, dayıya nasihat vermeğe koyuldular.

— Sen de içme artık!. Terket, cenabeti!. Ananın ak sütü değil a?!.

Memiş dayı boyuna başını sallıyor, arada sırada yoklayan sancıdan ötürü, elile karnını bastırıyordu.

Nihayet, mektupçu beyin ısrarına karşı:

— Bırakayım, be yahu! dedi; bırakayım ama.. Ben bıraksam, bizim Kara Oğlan rahat vermez ki..

— Sabaha iki saat var, bu vakit mi gelinir?
— Ne yapayım? Bütün meyhaneler kapandı!

— Kara Oğlan da kim?

— Sözüm burdan dışarı, bizim eşek.

— Eşek mi?. Ne münasebet?

— Ben bilirim, dediğimi. Kara Oğlan benim altımda oldukça, ben kendime güvenemem. İşte o kadar!

Başta karısı olmak üzere, hepsi alaya başladılar:

— Sancı başına vurdu.. Zihnine dokandı, galiba; diyorlardı. Eşek insanı rakıya alıştırır mı?

Lâkin, onlar böyle alay ede dursunlar. Memiş dayı, esrarlı esrarlı göz süzüp baş sallıyarak:

— Ben bilirim dediğimi.. Kabahat hep o çiftelide..

Deyip duruyordu.

Maarif müdürü:

— Peki! dedi; mademki seni Kara Oğlan baştan çıkarıyor, sat, kurtul!

— Öyle etmeli, gayri!

Derhal müşteri de bulundu. Vilâyete yeni tâyin olunan kadı, bağlarda oturuyordu. Kaç defa, konakta, söz arasında, eve gidip gelmek hususunda çektiği müşkülâttan bahsetmişti. Kara Oğlanı acaba almaz mıydı?

Acele, kadıya haber gitti. Yarım saate varmadan, kadı efendi de eczahaneye düştü. Tut aşağı, vur yukarı, dört altına uyuştular. Memiş dayı paraları kesesine yerleştirdi; Tuz pazarındaki handa bekleyen Kara Oğlanı getirtip yeni sahibine teslim etti.

İki gün sonra, kadı efendi eşeğin sırtında, kerli ferli kalıp ve kıyafetile hükûmete geliyorken, tam çarşıya sapacağı köşenin başında hayvan kulaklarını dikti, etrafı kokladı ve hemen oracıktaki rum meyhanecinin kapısı önünde durdu.

— Dehh!. Çüşş!.

Nafile, bir adım attırmanın imkânı yoktu. Kadı indi, hayvanı yedeğine aldı, iki üç metre kadar sürükledikten sonra yine bindi. Biraz daha gittiler. Derken, yine bir meyhanenin kapısında Kara Oğlan direndi. Dayak, sopa, ölüm Allahın emri.. Kımıldamıyordu. Neden sonra, zar, zor, el birliğiyle yürüttüler.

Çarşıda kaç meyhane varsa, hepsinin önünde ayni hâdise tekerrür etti.. Her defasında, kadının başına üşüşen işsiz güruhu:

— Hayvandır.. Alışır..

Diyorlardı.

Lâkin günler, haftalar geçti.. Kara Oğlan alışmadı. Bir alışan oldu ise, o da kadı. Böyle, hele akşam üzerleri, dönüşte, meyhane kapılarında eğlene eğlene, nihayet, miçolar hayvanı yola getirinciye kadar birer ikişer kadeh atmağa başladı. Öyle ki, halk arasında dedi kodular başladı ve vali, kadı efendinin bu içkiye gösterdiği düşkünlükten İstanbula şikâyet etmeğe mecbur oldu.

Adamcağızı kaldırdılar.

Heybesine ihtiyat olarak yerleştirdiği bir binlik rakı ile beraber, zavallı kadı, memlekete veda edip yola çıktığı gün, mektupçunun yanında oturan Memiş dayı:

— Ben demedim mi idi size? dedi, beni de kadıyı da baştan çıkaran o geçmişi kınalı hayvandır. Ben oncağızı, müskirat bayiinden satın aldım idi.. Eşşoğlusu, bütün meyhaneleri bellemiş, hangi birinin önüne geldi mi idi, dikilir, durur. Sonunda olacağı da işte bu!.

Hâlâ o kasabada, bu meşhur merkebin hâtırasını yaşatan bir Kara Oğlan çarşısı vardır.

Ercümend Ekrem

Dir, dir!

Unutmuşuz safa nedir?
Saba nedir? Mesa nedir?
Ne söylesen masal bugün,
Ne dinlesen efsanedir.
Hamiyetin meali yok,
O bir tuhaf teranedir.
Ve bin çeşit günah için
Açıkça bir bahanedir.
Karıştı zihninizde hep
Liva nedir? Kaza nedir
Fakat bizim şu maliye
Ne tamtakır hazanedir.
Oturduğum kümes benim
Eyerçi ismi hanedir,
Yemek odam, yatak odam
Sibiryadan nişanedir.

Fâzıl Ahmet

Filiz

Orhan Kemâl

— Ahlâksızın biri o!

Filiz'in yeniden bir kahkahası. Elinde kitap üstüne yürüdü. Filiz masanın ardında geriledi.

— Niye güldün?

— Ahlâktan bahsettin de..

— Evet. Ne olmuş?

— Az önce üstüme hayvan gibi saldıran insanın ahlâktan bahsetmesi.. Ressam hiç olmazsa senin yaptığını yapmadı!

Doğru sözlerdi, verilecek karşılığı olamazdı. Elindeki kitabı masanın üzerine fırlattı:

— Ben kâğıt işiyle uğraşmağa gidiyorum!

Deponun nemli serinliğinde yalnız kalmıştı gene. Ferahladı. Maşa'yı hemencik unutmuştu. Neclâ'nın patronuna gülesi geldi. Ressamın dediklerindense gururlandı. O ağırbaşlı, o terbiyeli adam demek beğenmişti?

Daha sonra Küçük Adam'ın kitabını aldı, pencere önüne geçti iskemleyi altına çekti, dalıp gitti.

IX.

Artık ne Neclâ, ne Neclâ'nın mavi hususili patronu, ne tavşanı hatırlatan mavi gözlü minnacık ihtiyar, ne avukat kâtibi, ne Maşa, hattâ ne de Ressam. Küçük Adam vardı içinde sadece. Küçük Adam vardı, Beyrut Beyrut, muz muz, güneş güneş, yağmur yağmur, ılık ılık...

Bir de Matbaatül-hacerriye vardı. Arkası çikolata yapımevi. Bu yapımevinde Rum kızı Eleni. Filiz Eleni olmak isterdi. Küçük Adam'ın sevgilisi. Küçük Adam, Eleni, Filiz, Atom. Yıllarca öncenin Atomu. Bu Atom şimdi yerini Küçük Adam'a vermişti. Küçük Adam bir başka Atomdu. «Atom, sevgilim. Ama hayır geçti artık, ben seni değil onu seviyorum, Küçük Adam'ı. Sen kabaydın, serseriydin, yumruklarınla insafsız. Küçük Adam insaflı. Küçük Adam insan. Ben artık Küçük Adam'ı seviyorum, evet seviyorum, çünkü seviyorum, seviyorum işte ulan!»

Küçük Adam'la binmeliydiler üç bacalı kocaman bir vapura. Dağ gibi dalgalarına açılmalıydılar Atlantiğin. Atlantiğin dağ gibi dalgalarında ceviz kabuğu üç bacalı. Korkmalıydı Filiz, büyük büyük açılmış gözleriyle sarılmalıydı Küçük Adam'ına.

«— Korkuyorum!» demeliydi. «Çok korkuyorum!»

Filizinkiler gibi ince ama güçlü kollarıyla sarmalıydı Filizi:

«— Korkma, ben varım!»

«— Biliyorum ama, gene de korkuyorum!»

«— Neden?»

«— Görmüyor musun, dalgalar. Batarsak ya? Boğulursak?»

«— Yanında ben varım. Benimle birlikte boğulmak istemez misin?»

«— Ama ben yaşamayı seviyorum!»

«— Ben de seviyorum yaşamayı, senin sevdiğin her şeyi ben de seviyorum.»

«— ....»

«— ....»

Üç bacalı kurtulamayıp parçalansa bile dağ gibi dalgalarda, onlar kurtulmalıydılar. Bir küçük kayık, bir tahta parçası üzerinde, Robenson gibi çıkmalıydılar ıssız bir adaya. Boy atmış ağaçların geniş yaprakları, yemyeşil çimenler, vahşi kuşların kırmızı, sarı, kara, turuncu sesleri, koyu mavi gök, süt mavisi deniz...

Bir kulübe yapmalıydılar, Robenson gibi. Yaban keçileri, tüylerinde yeşil, mavi, sarı, turuncu, kırmızıların kaynaştığı kuşları. Kurumuş ot yığını yataklarında sıkı sıkı sarılıp, gecenin içinde mosmor gümbürtülerini dinliyerek denizin, korkmalıydılar.

«— Korkuyorum, çok korkuyorum!»

«— Neden?»

«— Duymuyor musun?»

«— Hâlâ mı?»

«— Evet hâlâ!»

«— Korkma. Yanında ben varım!»

Yanında o oldu mu korkmamalıydı, hiçbir şeyden. Mızrakları zehirli zencilerle kırmızı derililerden de korkmamalıydı. Küçük Adam'ı, onun Küçük Adamı herkesten, her şeyden daha güçlü olmalıydı. Korkudan ölecek kadar titrese bile, «Korkma, yanında ben varım!» dedi mi, aslan kesilmeliydi!

— Küçük!

Aman bu Maşa'dan da, illâllah!

— Efendim?

— Sen o kitabı bırakmıyacak mısın elinden?

— Hayır.

— Peki, ne var onda? Öteki romanlardan fazla ne var?

«Sana bunu anlatamam, anlıyamazsın. Sen aptalın birisin!»

— Ha? Ne var fazla olarak öteki kitaplardan?

— ...??

Alıyor, yapraklarını şöyle bir tırrr, geri veriyor:

— Roman işte. Üstelik ötekiler gibi çok yapraklı değil, küçük, küçücük!

«... Küçük Adam var budala, benim Küçük Adamım var!»

En çok da akşam paydoslarında, düşüyordu kalabalık kaldırımlara. Lâf atanlar, dirsek vuran, çimdikliyenler. Canı yansa bile aldırmıyordu. İçinde gittikçe büyüyüp çoğalan bir Beyrut, Küçük Adam'ın serüvenlerinin Beyrutu. Beyrut'larla doluvermişti içi. Re's-Beyruttaki ufacık evin baba öfkesi yüklü havasında sarı sarı yanan idare lâmbası. Küçük Adamın bu evden kaçmak için üzerinde çalıştığı harita, pergel, cetvel tahtası. Kaçış, kaçışlar.. Filiz de bu türlü kaçışlar için on sekizini doldurmayı beklemiyor mu?

Küçük Adam'ın koca bıyıklı, kalın sesli bir korkudan başkası olmıyan babası, Filiz'in içinde koca bıyıklı, kalın sesli bir korkudur. En umulmıyacak zamanlarda bağırıp çağırır, söğüp sayar. Küçük Adam on sekizindeydi, lâf yemiyordu artık. Filiz gibi. Filiz de on sekizinde olacak iki yıl sonra, o da Küçük Adam gibi hiç kimseden korkmıyacak, lâf yemiyecek. Hiçbir Küçük Adam'ın lâf yemesini istemiyor. Lâf yememeli Küçük Adamlar!

Akşamlarca anlattı Nur'a Küçük Adamını. Nur bile girdi Beyruttaki ufacık evin gaz lâmbasıyla sarı sarı aydınlanan koca bıyıklı, kalın sesli korkusuna. Niyazi miydi o? Filiz Küçük Adam olunca, Küçük Adamın kardeşi gibi, Nur'un da Niyazi olması gerekiyordu.

— Ben Niyazi olmak istemiyorum abla!

— Niçin?

— Kötü kalpli o çünkü..

— Haklısın.

— Sen bir balık tutsan da annesi ölüm halindeki yoksul bir kıza vermeğe kalksan hiç sesimi çıkarmam, babama seni gammazlamam!

— Sen Niyazi değilsin Nur!

— Değilim ama, taksitçiye bu hafta da para vermedik!

— Bırak şimdi bunu. Ben var ya ben, çikolata işçisi Eleni olmak isterdim. Sen?

— Ben... Bırak şimdi beni, uykum var!

(Devamı var)

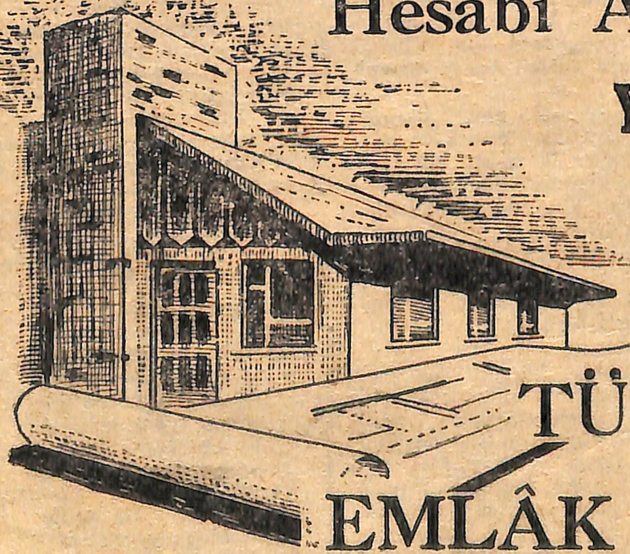
Her Aile Ancak

Bir YAPI TASARRUFU

Hesabı Açtırmakla

Yuva Sahibi

Olabilir...

TÜRKİYE

EMLÂK KREDİ

BANKASI

(Basın: 19257—A—12742—283)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

HOO

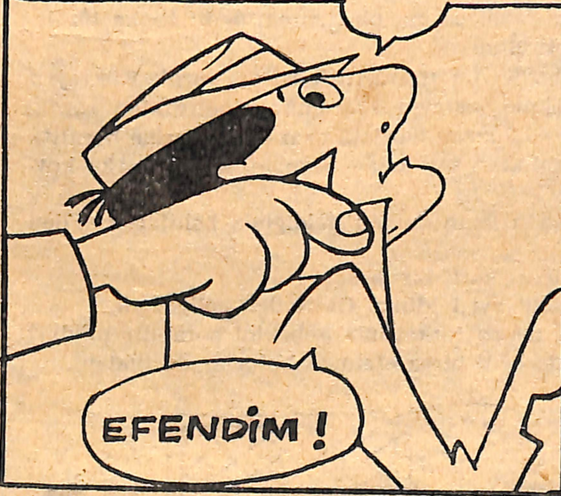
Hiiii

HA HAA AA

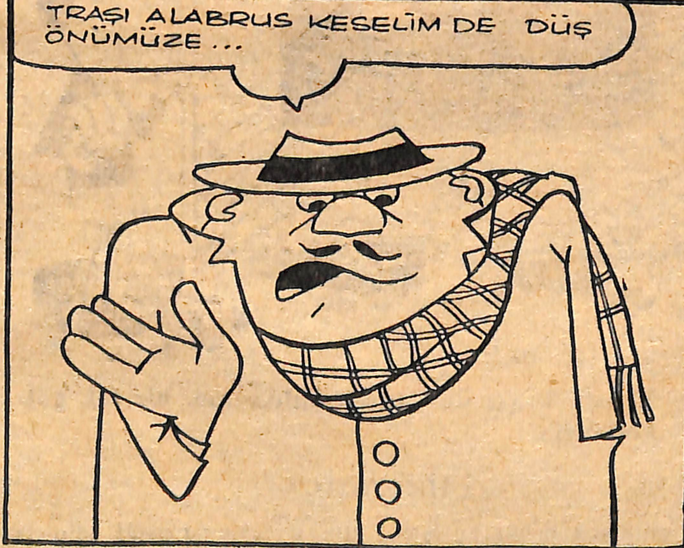
NAZİĞİN BAŞINA GELEN, ISTANBUL BELEDİYESİNİN BAŞINA GELMEMİŞTİR (21)

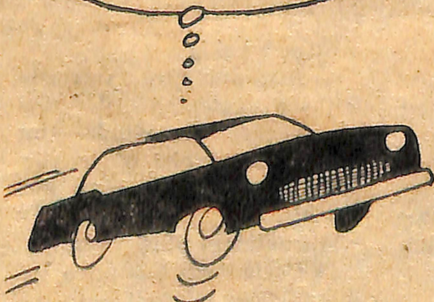

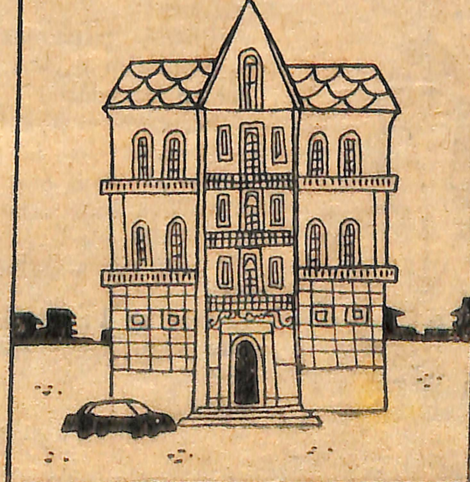

MİLLETLER GÜLÜYOR

Süreyya dünya gezisine çıkıyor...

— Gittiğin her yerden mektup beklerim kızım... Eğer mektup yazamazsan mecmualardan birine abone yazdır... Havadislerini oradan alayım!

Eski usul !

Bir saatten beri satıcı sağır müşteriye minyatür işitme âletini satmağa uğraşıyordu. İhtiyar ise ayak diretiyor:

— Hayır! Diyordu: benim külüstür âletim sizin on tane yeni makinenize bedeldir!

Satıcı sordu:

— Markası ne baba?

— Markası falan yok! Bir bakır tel parçası!

— Bu telle çok iyi duyduğunuzu iddia edemezsiniz ya?

— Yo, hayır! Böyle bir şey söylemek istemedim! Ama teli kulağımda görenler çok bağırıyorlar...

* * *

Allahtan..

Genç kadın arkadaşına dert yanıyordu:

— Başıma gelenleri sorma cicim, kocam dün banyoya girmiş, musluğu da açık unutmuş...

— E... e... Sonra?

— Allahtan ağzı açık uyumuş! Yoksa ev su içinde kalacaktı...

Paris . Münih

İki Belçikalı karşılaştılar:

— Önümüzdeki hafta Paris'e gidiyorum!

— Öyle mi? Peki karını da götürüyor musun?

— Lâtife mi ediyorsun Allahaşkına? Sen Münih'e giderken yanına bira fıçısı alır mısın?

— Burada bekleyin bayan... Eve kadar gidip otomobili alayım!

Güneyli yolcu

Sert bakışlı, kaba tavırlı kovboy yıldırım gibi bardan içeri girdi; elinde son model bir tabanca, ayrıca üstünde: iki tabanca, üç bıçak, bir mitralyöz vardı. Arkasından koskocaman bir arslan geliyordu. Barmene:

— Bir duble cin! dedi.

Tezgâhta içki içen iki müşteri umumî yerde arslanla gezdiği için yabancıya lâf atınca, kovboy onları iki el ateşle yere serdi, sonra da acı acı kükreyen arslana bir tekme indirip, barın bir köşesine yolladı. Korkudan fenalıklar geçiren kadını da yere serdi, garsonun getirdiği cini bir nefeste içti, yenisini ısmarladı.

Tam bu sırada göbekli patron kovboyun yanına geldi, yumuşak bir sesle:

— Sizi sinirlendiren cin olsa gerek, dedi: başka bir içki emredin getirelim!...

Patrona, kovboyun mitralyözü cevap verdi. Kükreyen arslana iki tekme yollayıp köşesine sindirdikten sonra, kovboy bütün silâhlarını bardaki cam eşya üzerine boşalttı.

Bu kargaşalıktan sağ kalan barmen, korka korka kovboya sordu:

— Halinizden uzun yoldan geldiğiniz belli! Güney'den misiniz?

Kovboy sırıttı, tatlı bir sesle:

— Evet, dedi, iyi bildiniz! Güneyden geliyorum.

— Güneyi neden terkettiniz Sebebini sorabilir miyim?

— Güneyde beni biraz efemine bulurlar da ondan!...

— Yalnız, böyle dur, hiç kımıldanma, bir tek gol atamazlar!

Hizmetçi

İki altmışlık bekâr ev işlerini görmesi için genç, güzel bir hizmetçi almışlardı. Aradan üç ay geçti. Bir gün hizmetçi kız:

— Sizleri terketmek mecburiyetindeyim beyler! dedi.

Patronları telâşla:

— Niçin? diye sordular,

— Çocuğum olacak!!...

— Bunun için bizi bırakma! Çocuğu bağrımıza basar o'na babalık ederiz!..

Bir sene sonra dilber hizmetçi:

— Size bir itirafta bulunacağım dedi: gene çocuğum olacak!...

İhtiyarlar:

— Yanımızda kal dediler. Bu çocuğu da evlât ediniriz olur biter...

Böylece aradan sekiz sene geçti. Bu zaman zarfında hizmetçinin yedi tane çocuğu oldu. Bir gün:

— Artık kat'î kararımı verdim! Beyler! dedi. Gidiyorum!

İhtiyar bekârlar;

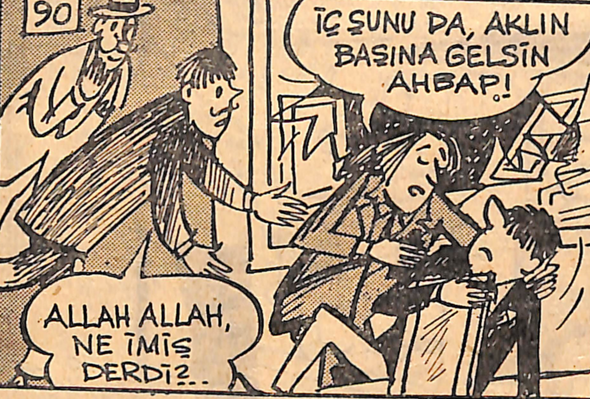
— Bize acı! diye yalvardılar, sen gidersen işlerimizi kim görür, yemeğimizi kim pişirir? Hem bizi böyle yüzüstü bırakmana sebep ne? Söyle!

Hizmetçinin yüzü asıldı:

— Çocukların bakımı o kadar zorlaştı ki, dedi, artık tahammül edemiyorum!...

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

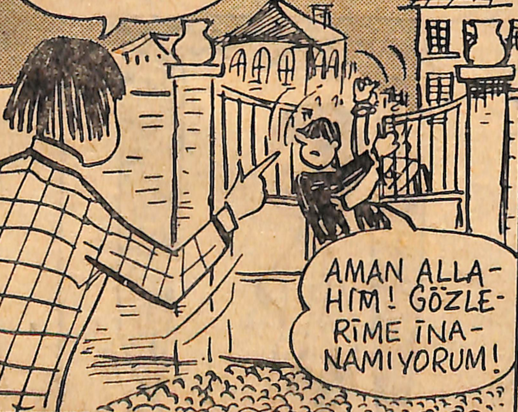

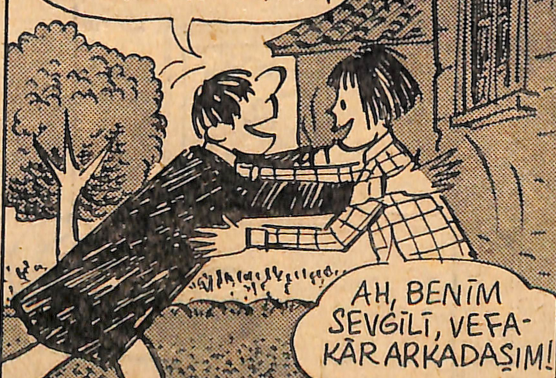

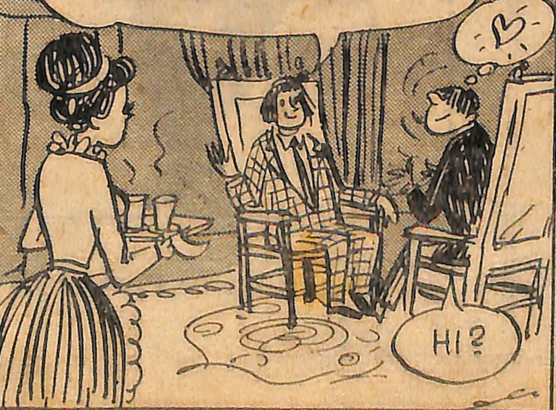

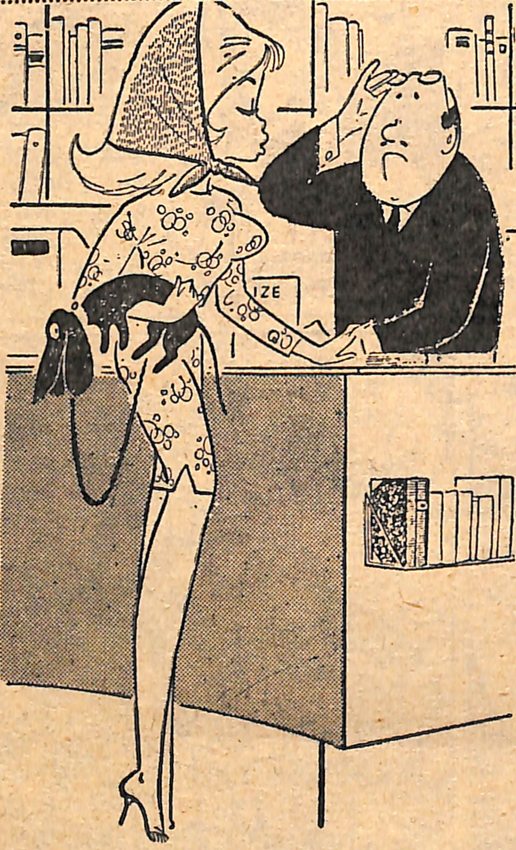

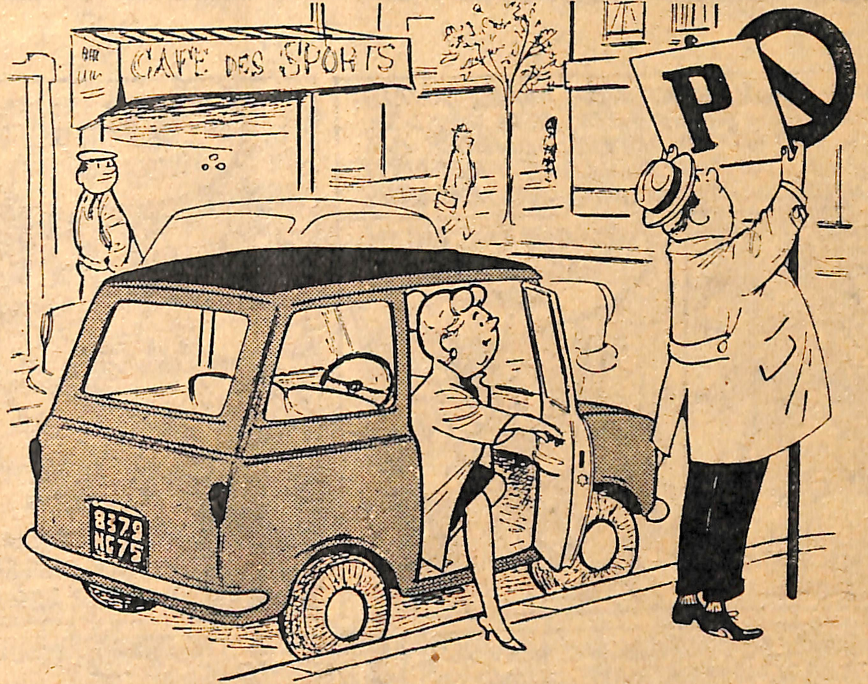

Dünya Karikatürleri

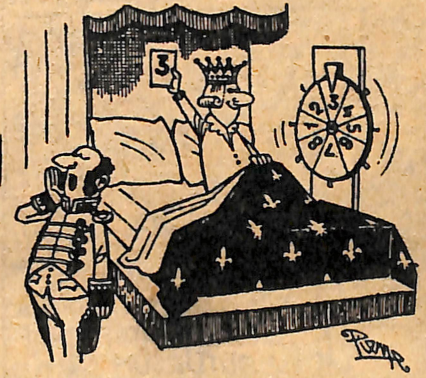
-ÖYLE BİR YEMEK KİTABI İSTİYORUM Kİ, KOCAM BENİ HER AKŞAM LOKANTAYA GÖTÜRSÜN!

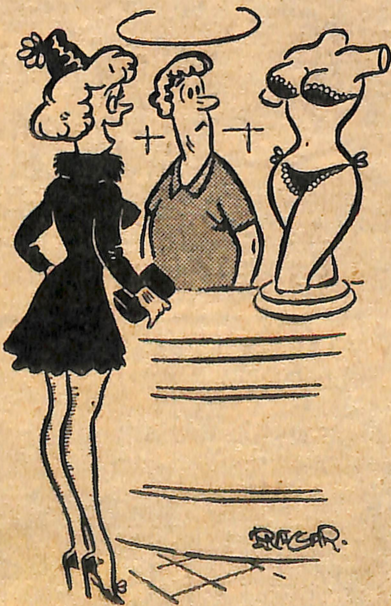
-PARK LEVHASINI YANIMIZA ALMASAYDIK İŞİMİZ DUMANDI!

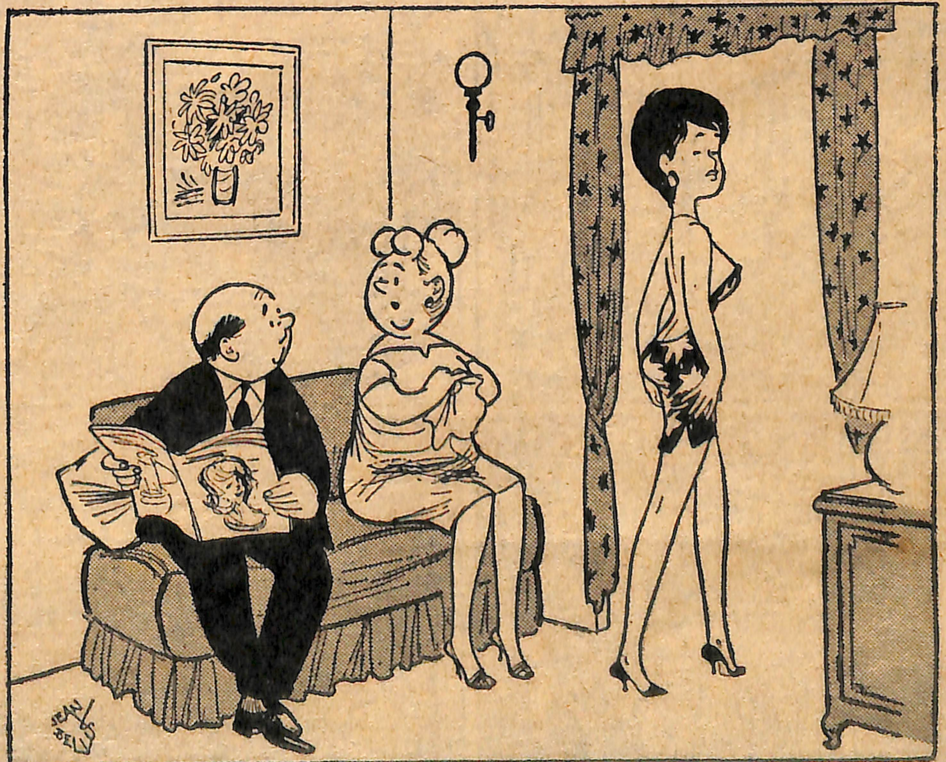
-DAHA KESEYİM Mİ?

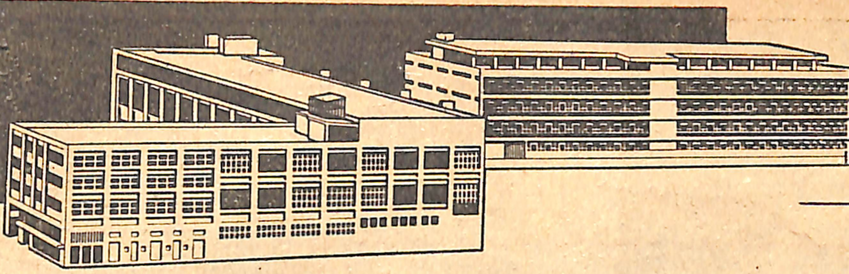
-ÜÇ NUMARALI GÖZDEEE.. KIRAL HAZRETLERİ BU GECE SİZİ İSTİYORLAR!.

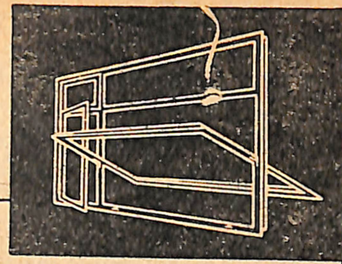

-BU SİYAHLAR HOŞUMA GİTTİ. ZATEN BEN DE KOCAMIN MATEMİNİ TUTUYORUM!..

-NE YAPALIM, KUMAŞ BU KADARDI!..

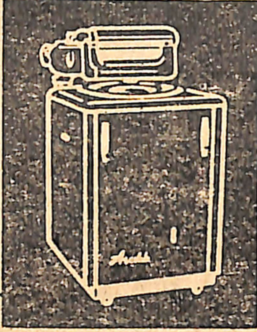

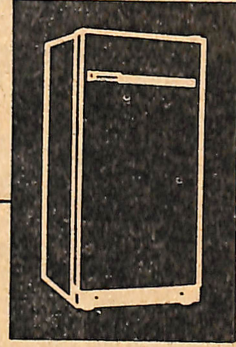

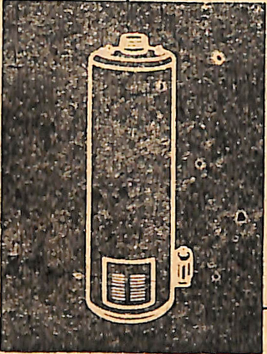
ARÇELİK

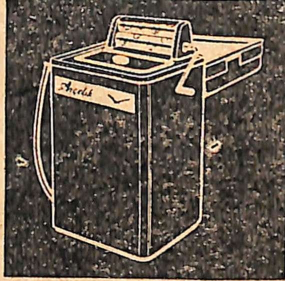
EN UYGUN FİAT - EN YÜKSEK KALİTE

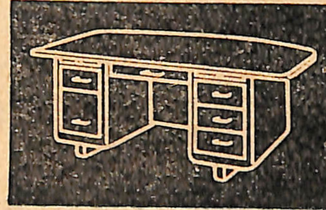

SÜTLÜCE, KARAAĞAÇ CAD., 2-4, TEL.: 49 44 00

Faal 7594 - 284

REKLÂMLARINIZ İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul
Telefon : 22 43 84 - 22 43 85
Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

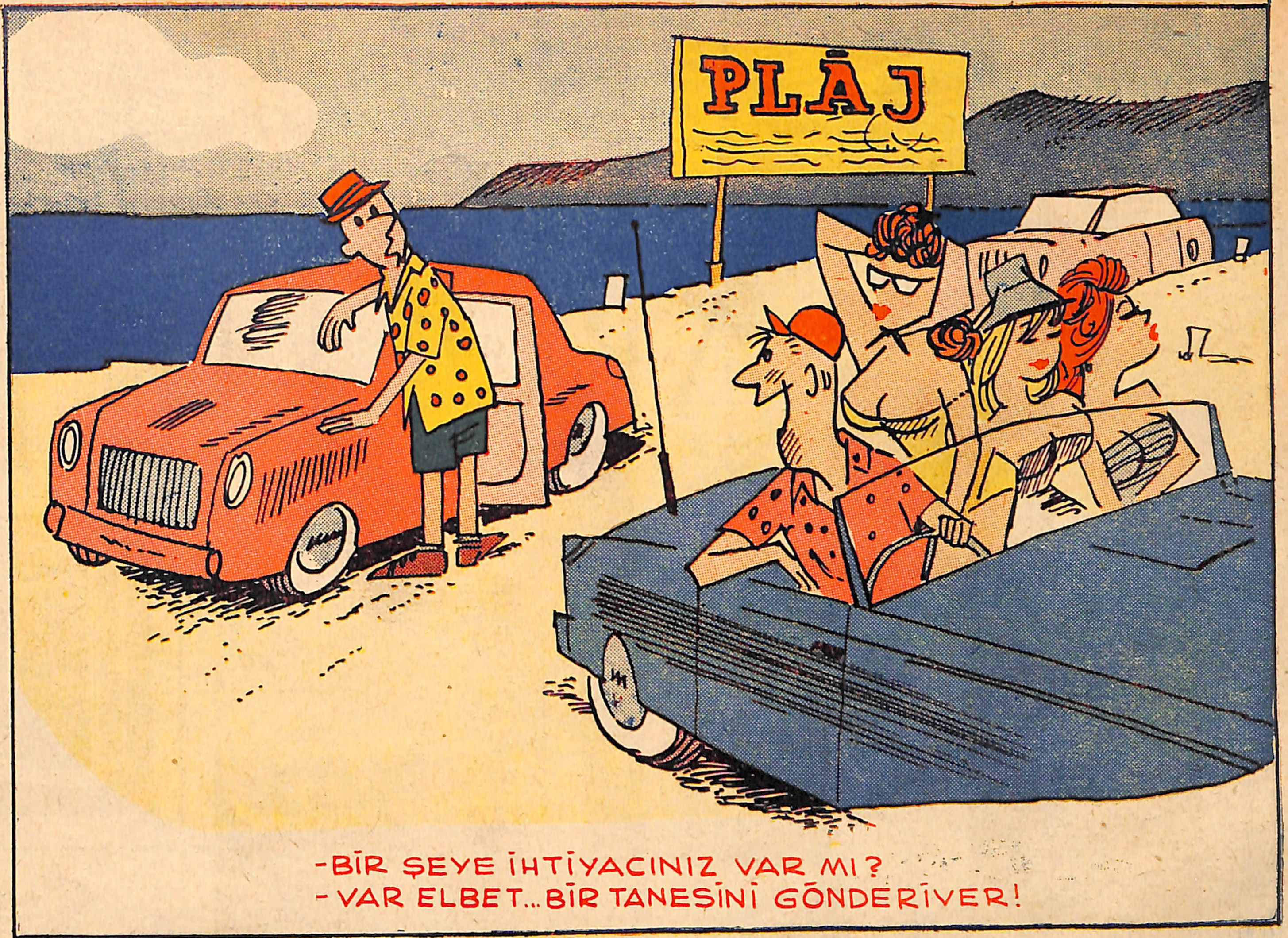
ŞUBELER	DIŞ MUHABİRLER	
İstanbul	A.B.D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir	Almanya	İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın 19170 - 285

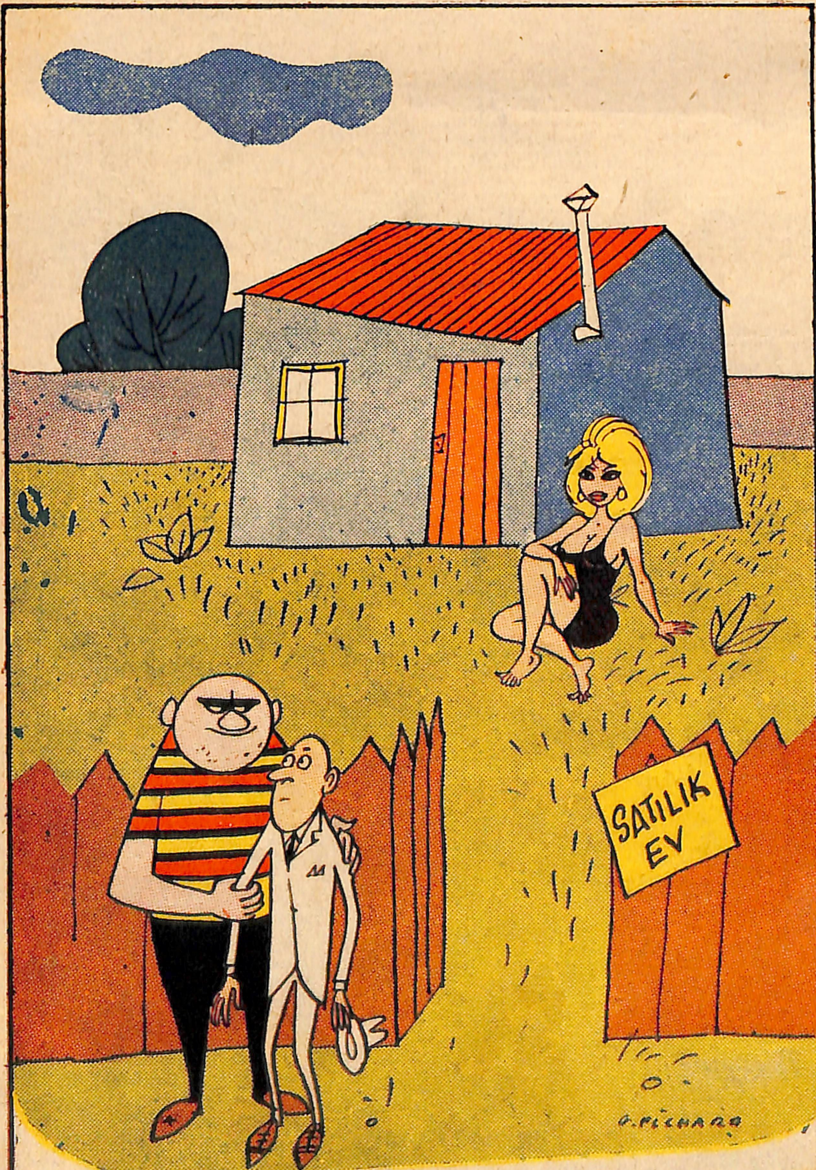

Reklâmcılık 4748 - 286

Akbaba

-BİR ŞEYE İHTİYACINIZ VAR MI?
-VAR ELBET... BİR TANEŞİNİ GÖNDERİVER!

-EVE BAKMAK İÇİN BU ON DÖRDÜNCÜ GELİŞİN... YA HEMEN TAPU DAİRESİNE GİDELİM, YA NİKÂH DAİRESİNE!...

-BANA BU SENE DE Mİ BEKÂRLIK VERGİSİ ÖDETMEK İSTİYORSUN?